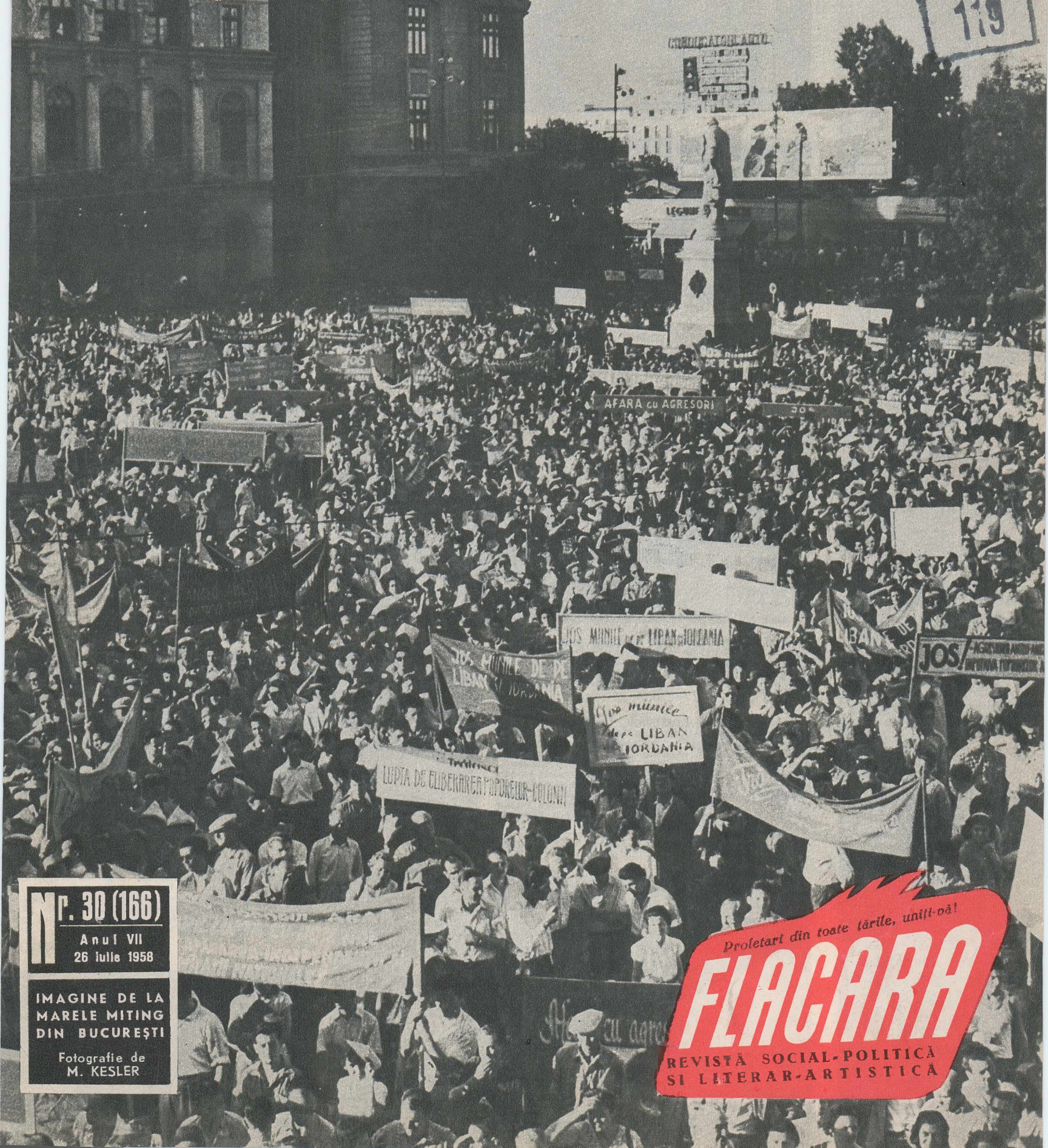

Impotriva agresiunii imperialiste din Orientul arab!

Nr. 30 (166)
Anul VII
26 Iulie 1958

IMAGINE DE LA
MARELE MITING
DIN BUCUREȘTI

Fotografie de
M. KESLER

Proletari din toate țările, uniți-vă!

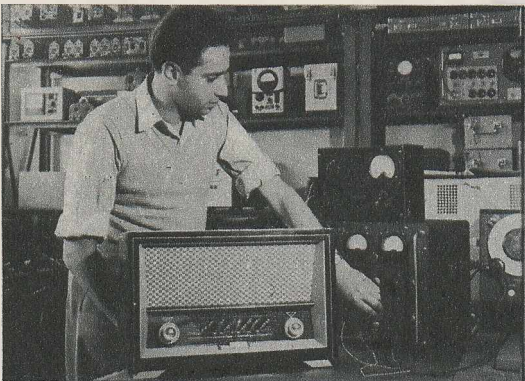
FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

În acest număr:

PRIVIȚI CU NOI!

- pag. 4-5-6 — Un sfert de milion... — reportaj de F. Urseanu.
- Poezii de Victor Tulbure, Lucian Dumitrescu și Adrian Beldeanu.
- pag. 7 — Acolo unde se întâlnesc două continente — fotoreportaj
- pag. 8-9 — Piloți la Suez — note de călătorie de Gh. Dinu.
- Saadi: „Grădina Florilor” — tălmăcire din limba persană de Puia Piruz și George Dan.
- pag. 10-11-12 — Astăzi la Eforie — fotoreportaj.
- pag. 13 — „Miss Prosperity”, „Operația Optimism” și alte metode psihologice — de Lascăr Sebastian.
- Concert în la major pentru aer comprimat și orchestră — de Andrei Bart.
- pag. 14-15 — De strață hotarelor maritime ale U.R.S.S. — fotoreportaj.
- pag. 16-17-18 — La capătul primei stagiuni — de Sanda Faur.
- Farul 4 — capitolul XII — roman de Maria Roman.
- pag. 18-19 — O poveste, o legendă și doi oameni — de Ilarie Murgu.
- pag. 20 — Interviu cu niște cărți — de St. Banu.
- FilMOTECA națională și o dorință — de M. Marinescu-Sandu.
- pag. 21-22 — Sint un om mare... — schiță de N. Dăscălescu.
- Fapt banal — de Anton Alexe.
- pag. 23 — Cu ochii închiși — reportaj de C. Bozbiaci.
- pag. 24 — Cuvinte încrucișate — Sfaturi practice — Curiozități filatelice.
- pag. 25 — Modă — De vorbă cu medicul: Urticaria — Șah.
- pag. 26 — Afară cu agresorii!
- pag. 27 — În jurul globului — Ecranul.

BALADA se numește noul tip de aparat de radio-recepție ce va fi fabricat în țară. Aparatul, al cărui prototip a fost proiectat și executat de inginerii și tehnicienii fabricii „Radio Popular” din Capitală, este prevăzut cu 3+1 lămpi, trei lungimi de undă și o antenă magnetică interioară. Producția în seriea acestui nou tip de aparat va începe în curând.

Fotografie de M. MAYER

SPRE REPUBLICA POPULARĂ CHINEZĂ porni aceste lăzi uriașe care conțin turbine de mare putere pentru termocentrale de 4500 kW., fabricate în Combinatul Metalurgic Reșița — sectorul turbin

UN GRUP DE TURISTI DIN ARMENIA SOVIETICĂ vizitând muzeul Zambaccian din Capitală cu admirat nenumăratele opere ale picturii românești expuse aci.

Fotografie de Șerban St. IOSIF

STUDIUL ACTORULUI-AMATOR de pe lângă Consiliul sindical și Teatrul de Stat din Timișoara a dat un spectacol festiv susținut de absolvenții primului an de activitate a studioului.

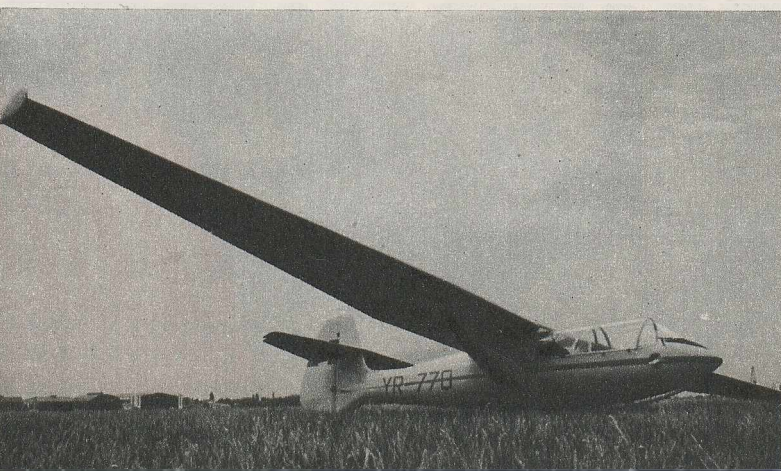
Printre altele, s-a prezentat cu acest prilej „Jubileul” de A. Cehov.

3.000 METRI liniari de conductă peste plan au realizat muncitorii de pe șantierul 3 conducte-Oituz. Ei se străduiesc să termine înainte de termen — adică încă în acest an — magistrala Nedeși-Onești care va aduce gazul metan din Ardeal în Moldova.

UN NOU PLANOR ROMÂNESC. După proiectul tinerilor ingineri de aviație Octavian Ciuncu și Ovidiu Popa a fost construit de curând și omologat în urma a 80 de zboruri în condiții atmosferice variate, un nou tip de planor românesc de concepție modernă, denumit G.P.2. Noul planor, destinat formării rapide a planoriștilor sportivi, după metoda dublei comenzi, are două posturi de pilotaj dispuse în tandem și aripa de forma unui dublu trapez. El poate atinge viteza de 210 km/h, putând fi folosit și pentru antrenament în zborul fără vizibilitate.

Fotografie de L. BENDIU

NU-S MÎINILE LUI GULIVER... din Țara Picturilor, ci ale unui muncitor de la cooperativa mestegugărească „Dinamo” — secția metal — din Timișoara. El montează caroseria din bachelită colorată a mașinilor mecanice, care vor ieși în curând din atelier luând drumul magazinelor de jucării.

Fotografie de R. RODA

O FOTOGRAFIE DIN... SUDAN? Nu. Un grup de studenți sudanezi care și-au făcut studiile la Institutul Politehnic din București, au fost fotografiați de un coleg al lor ca „amintire din anii de studenție în R.P.R.”.

Fotografie de L. LIVI

KIN-YOU — PEȘTELE DE AUR (*Carassius Auratus Japonicus*), trăiește în apele japoneze, dar poate fi văzut și într-una din vitrinele acvariuului secției „Științele Naturii” a Palatului Culturii din Galați. Acest acvariu adăpostește zeci de specii de pești exotici din Brazilia, Noua-Zeelandă, Indonezia și alt colțuri ale lumii, formând unul dintre cele mai interesante acvarii din țara noastră.

Fotografie de B. PETROVIC

Impotriva agresiunii imperialiste din Orientul arab!

„... Guvernul Uniunii Sovietice propune convocarea imediată a unei conferințe a șefilor guvernelor U.R.S.S., S.U.A., Angliei, Franței și Indiei, cu participarea secretarului general al O.N.U., pentru a se adopta fără amânare măsuri în vederea încetării conflictului militar care a început. Propunem să ne întrunim în orice zi și la orice oră și cu cât mai repede cu atât mai bine. Înțelegeți perfect că istoria nu ne-a dat mult timp pentru a preîntîmpina războiul, a preîntîmpina exterminarea multor milioane de oameni, a preîntîmpina distrugerea unor uriașe valori materiale și culturale”.

(Din mesajul adresat de N. S. Hrușcov președintelui Eisenhower)

„Jos mâinile de pe Liban!” — iată ce cere cu hotărîre populația capitalei Uniunii Sovietice.

La aflarea știrii agresiunii imperialiste din Liban, muncitorii din transporturile parisiene s-au adunat într-un miting de protest la depoul Championnet.

GLASURI CARE ACUZĂ

„Intreaga armată libaneză a hotărît să opună rezistență intervenției americane în Liban și se va alătura forțelor populare dacă trupele americane nu se vor retrage din Liban într-un timp limitat”.

ȘEHAB, comandantul armatei libaneze.

„Invazia americană în Liban pentru apărarea monopolurilor petrolifere internaționale prevestește uciderea de tineri americani și dovedește demența criminală a liderilor americani. Este stăruitor necesară retragerea imediată a trupelor americane”.

Herbert HALDRIDGE
general de brigadă în retragere
al armatei S.U.A.

„Amintiți-vă de Coreea, un război pe care nu l-am putut câștiga... Tot ce am putut face a fost să-i trimitem pe băieții noștri să moară acolo...”

William JENER
Senator republican (Statul Indiana-S.U.A.)

Guvernul va face „o gravă greșeală” dacă nu-și va retrage trupele din Liban cât mai curînd posibil.

Wayne MORSE
Senator democrat (Statul Oregon-S.U.A.)

„Debarcarea trupelor americane în Liban este o nebulie dezastruoasă”.

Manchester Guardian (ziar englez)

„Dacă Washingtonul sau Londra consideră că printr-o demonstrație armată vor putea să oblige lumea asiatică sau arabă la o capitulare fără condiții, greșesc profund. Nici Asia, nici lumea arabă nu se vor supune”.

Indian Express (ziar indian)

„În Orientul Mijlociu există forțe și mișcări care nu pot fi înăbușite sau reprimite cu forța”.

John SHERMAN COOPER
senator republican (S.U.A.)

„A începe un război pentru petrol, așa cum am făcut în cazul Suezului, ar însemna să avem de gînd să înfruntăm același dezastru”.

Star (ziar englez)

„Atragem atenția guvernului că nutrim temeri profunde cu privire la consecințele acțiunii care a fost deja întreprinsă... Avertizăm guvernul că... își va asuma răspunderea pentru o profundă divizare a țării”.

Aneurin BEVAN
lider al partidului laburist englez

„Este preferabil să vezi oameni bătrîni discutînd și traînd, decît oameni tineri luptînd și murînd”.

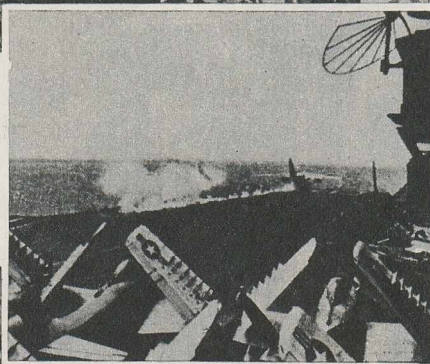
HUMPHREY, senator democrat (S.U.A.)

(Continuare în pag.)

„... avioane americane își descarcă pasărilor orșii pe pămîntul Libanului. Pretextul? Nici un război original. Se găsește de mult în manualul gresorilor. În formulare clasică: „asigurarea securității cetățenilor americani”.

„... patrioții libanezi dau riposta cuvenită agresorilor”.

UN SFERT IDE

La fiecare cinci minute se naște aici un nou motor electric! Unde? În ce țară cu tradiție industrială se înregistrează acest ritm de producție? La noi! „Poate că, în acest caz, lucrurile se petrec astfel într-o uzină veche, cu bogată experiență” — ați putea spune. Nu. Nici despre așa ceva nu e vorba. Știrea noastră vine dintr-o tânăra uzină românească: fabrica de electromotoare „Electro-Precizie”. O uzină care abia a împlinit zece ani, care a început modest, într-un sat... la Satulung, și care acum, după o primă etapă, înregistrează un uriaș palmares: 250.000 de motoare electrice fabricate într-un deceniu. Și încă un amănunt: o parte din acestea sînt cumpărate de țări cu mare și vechi potențial industrial cum sînt R.D. Germană și Republica Cehoslovacă.

Trei minute! Numai în trei minute reușește tînărul Alex. Erdeli să realizeze operația de montare a ventilatorului la electromotor.

În orașul celor „Șapte sate”

Azi Satulung nu mai este un sat. Și nici „Electro-Precizie” nu mai este mica fabrică de-acum zece ani. Din '948 satul și uzina parcă merg mină-n mină, în aceeași cadență. Satulung a ajuns oraș, iar uzina de electromotoare marchează o uriașă creștere a productivității: 1300 la sută, față de anul 1948.

Dezvoltîndu-se, uzina a chemat la viață nu numai comuna Satulung, ci mai multe comune: faimoasele și pitoreștile „Șapte sate”, înșirate ca pe-o salbă de-a lungul unei șosele din Țara Birsei, mărginită pe stînga și pe dreapta de vechi case țuguiate, cu ziduri groase, sprijinite uneori, ca și cetățile, pe contraforturi, cu porți grele de lemn sau zid. Azi toate aceste sate alcătuiesc orașul Săcele. Un oraș cu o singură stradă principală, însă mai lungă ca orice altă stradă din țară: opt kilometri, pe care locuiesc 25.000 de oameni. Un singur sfat popular se ocupă de administrarea și gospodărirea orașului care înglobează acum fostele sate ce se înșirau unul după altul de-a lungul șoselei.

Pe vremea cînd orașul de azi era un șir de sate cu mai mulți primari, cu mai multe consilii comunale, cu mai mulți șefi de post de jandarmi — cu totul alta era înfățișarea, cu totul alta era starea oamenilor. Un singur exemplu: lîngă locul unde se află azi uzina „Electro-Precizie” era o grădină... publică: „Parcul Domnesc”. De ce acest nume? Fiindcă în parc intrau numai „domnii”. Oamenii

săraci priveau parcul de după gard. Și discriminarea aceasta nu se manifesta în Evul Mediu, ci mult mai încoace, pînă acum vreo 15 ani...

Azi, fiii celor ce priveau de peste gard la petrecerile duminicale ale „domnilor” sînt constructorii de motoare electrice, într-o întreprindere care aduce faimă orașului. Într-un deceniu, o dată cu primul sfert de milion de electromotoare, a ieșit și prima generație de ingineri și meșteri din rîndul localnicilor.

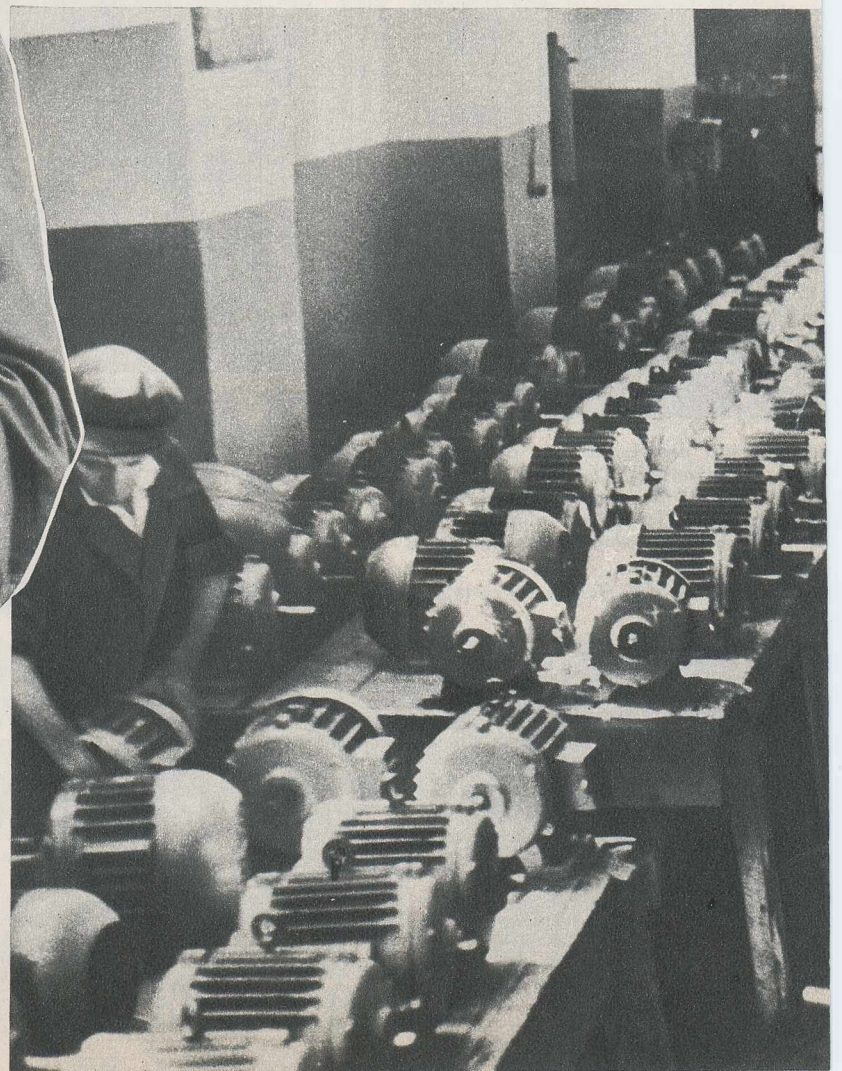
— reportaj —

de F. URSEANU

Fotografiile autorului

Saltul cel mare...

Nu există expoziție în țară sau peste hotare în care produsele uzinei „Electro-Precizie” să nu fie prezentate și apreciate. Sînt oare meșterii din Săcele singurii constructorii de motoare electrice din țară? Nu. Aici se fabrică însă tipul mijlociu — adică cel mai frecvent folosit — de electromotor: așa-numitul motor asincron, cu dimensiuni de la 0,6 kW la 7 kW, folosit în toate ramurile industriei mici și mijlocii. Și se mai fabrică ceva în această uzină: echipament electric pentru autocamioane și tractoare și, în plus, încă vreo 70 de sortimente. Mai exact zis, multe produse electrotehnice care înlocuiesc cu succes produse similare, aduse pe vremuri de peste hotare.

MILION...

Despre calitate? La cele 20.000 electromotoare expediate în ultima vreme unor beneficiari din țară și de peste hotare, nu s-a ivit nici o singură reclamație!

Știți când a început de fapt producția masivă? Adică saltul spre sfertul de milion. Saltul a pornit o dată cu asaltul... Asaltul comenzilor din străinătate. „Dacă sintem solicitați, atunci să facem față cu cinste!” — și-au zis muncitorii, inginerii, meșterii din ateliere și directorul Ion Cvasa.

La data aceea — era în 1956 — uzina livra lunar cam tot atâtea electromotoare cîte cumpăra România burgheză în aproximativ doi ani, de la uzinele germane A.E.G. Mult desigur. Prea puțin însă față de nevoile socialismului. „Trebuie să ajungem la o producție mult mai mare!” — și-au spus cei din fabrică.

Cum?

Pentru acest „cum” s-au frământat mult, au discutat... Și-au spus cuvîntul ingineri și tehnicieni, meșteri bătrîni și practicanți tineri. Rezultatul: toată tehnologia a fost refăcută; procesul de producție a fost modificat. Era un salt mare, important. Dar nu era totul. Mașinile și spațiul rămăseseră aceleași. Faptul acesta trebuia compensat. Și a început să fie, cu ajutorul inovațiilor.

Semnalul l-au dat meșterul Iosif Imreh, inginerul Petre Pop și inginerul șef Gh. Trifu. Au realizat prima mare inovație: reducerea la două operații a celor patru mari și grele operații de ștanțare a tolelor. Desigur că foarte multă lume nu știe ce-s tolele. Însă pentru mecanici și

constructorii de motoare, tolele acestea din tablă de oțel silicios sînt de o importanță capitală. Fără ele nu se pot construi electromotoare. Inovația a adus o economie antecalculată de 236.000 lei. Tot meșterul Imreh și inginerul Pop au creat un cap de strung care taie cu... 10 cușite dintr-o dată. Cu acesta se face operația de finisare interioară a carcaselor de electromotoare.

Inginerul Postelnicu și același inginer Pop au mai construit o mașină de turnat piese mici (sub o sută de grame), realizînd prin aceasta o economie anuală de 64.000 lei. (Înainte, turnarea unor astfel de piese se făcea într-o mașină mare și cu pierdere de materiale). La inovațiile de mai sus s-au mai adăugat încă alte 30 de propuneri.

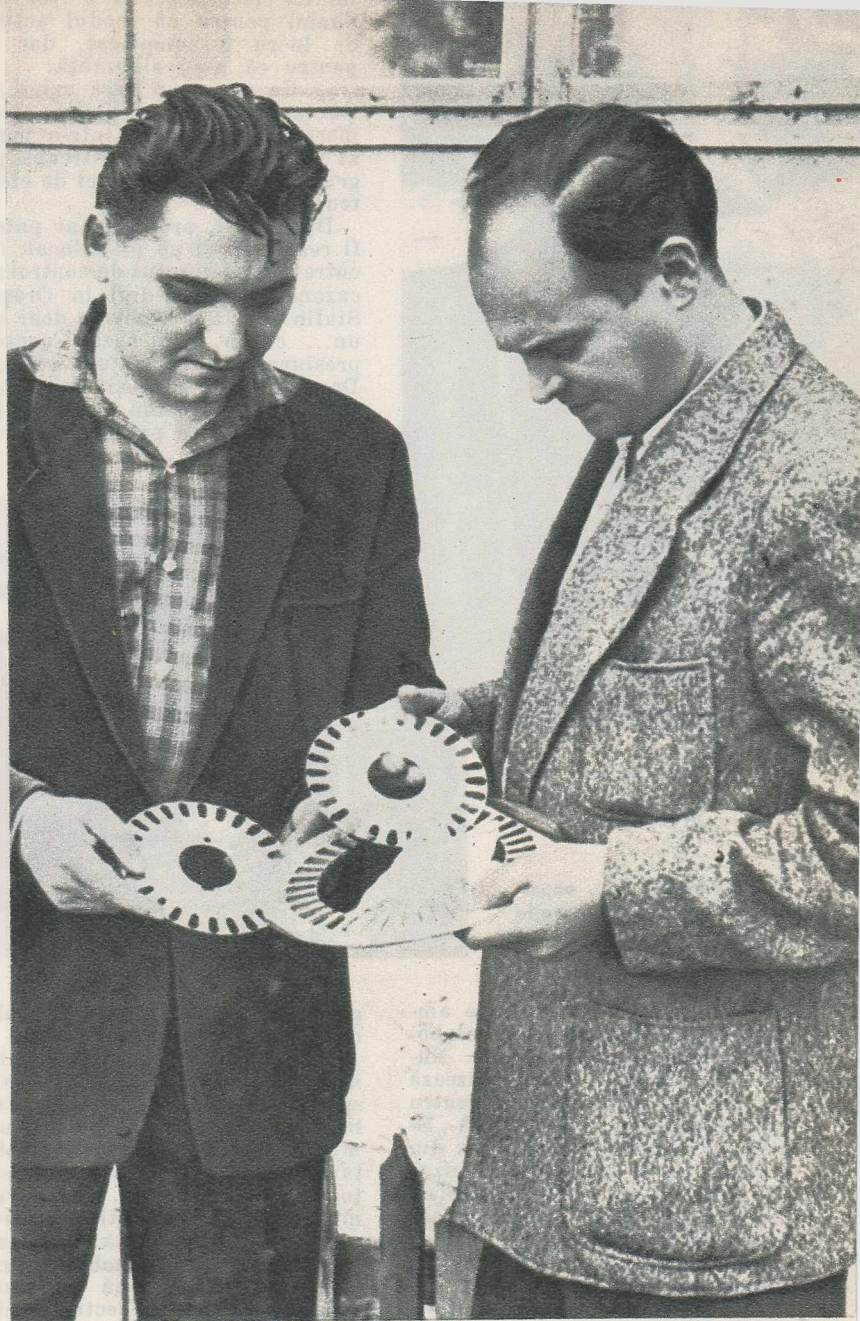
Urmarea: uzina „Electro-Precizie” livrează acum lunar mai mult decît de două ori pe atîtea electromotoare. În fiecare cinci minute, banda rulantă duce pînă la ușa magaziei de expediție un nou motor electric. Lupta pentru reducerea timpului de fabricație continuă. Timpul mediu ar trebui să fie 3,7 minute — zic specialiștii. Că ei se vor ține de cuvînt, o dovedește prima realizare din semestrul II: la 6 iulie se lucra în contul zilei de 10 iulie.

Trei „ofuri”...

Activitatea în uzină s-ar desfășura și mai bine, dacă...

— Dacă am fi mai bine sprijiniți de întreprinderile furnizoare de materiale!

Acesta-i marele „of” al directorului Ion Cvasa și al adjunc-

Doi dintre creatorii noii matrițe pentru tole: inginerul șef Gh. Trifu (stînga) și maistrul Iosif Imreh. Al treilea inovator, inginerul Petre Pop, n-a putut fi alături: în aceste zile își petrece concediul la mare.

tului său, Dumitru Pirea. „Oful” începe cu rulmenții. Nu atît cei furnizați de fabrica din Bîrlad, cît mai ales cei livrați de „Steagul Roșu” din Orașul Stalin. Sînt unele electromotoare, care, ajunse la bancul de probă, „nu cîntă pe portativ” — ci hîrlie. Și cînd hîrlie, înseamnă că nu-i ceva în regulă. Cauza? Rulmenți necorespunzători. Efectul? Motoarele se întorc în producție, sînt apoi demontate, iar rulmenții sînt înapoiți la sursă, pentru remaniere. Numai că „remanierea” costă bani — cam vreo trei mii de lei lunar, plătiți fără nici o vină de „Electro-Precizie”. Acum cei de la fabrica de electromotoare au „întărcat” plata remanierilor. Și pentru a-i ajuta și pe cei de la „Steagul Roșu”, le-au pus la dispoziție un aparat cu care să controleze pe loc rulmenții produși. Așa s-a încercat rezolvarea primului „of”.

Al doilea „of” este ceva mai aparte. E în „colaborare” cu o altă fabrică: „Vlahița” din raio-

„Avem și noi necazurile noastre cu... furnizorii!” — spune directorul adjunct Dumitru Pirea

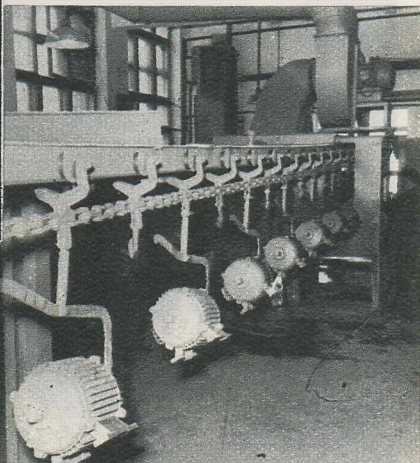
Gata pentru expediție...

Iată și presa de tole care ↑
și-a dublat... dintr-o dată
producția.

S-a mecanizat și... vopsi-
tul motoarelor. Operația
se face acum pe bandă
rulantă. →

nul Odorhei. De fapt între ambele întreprinderi există colaborare, prietenie și înțelegere. Numai că „Vlahița”, care furnizează de ani de zile carcase pentru electromotoare, le expediază „Electro-Preciziei” așa cum ies din turnătorie — nefinisate. Cauza? „Vlahița” n-are stație de sablaj. Adică n-are o cabină cu compresor unde, la mare presiune, nisipul proiectat asupra carcaselor, să le curețe de toate asperitățile. De ce sînt primite carcusele nefinisate? Simplu: „Electro-Precizie” are absolută nevoie de ele. Altfel n-ar putea construi electromotoare! Și cum carcusele nu pot fi folosite așa cum vin de la „Vlahița” s-a ajuns la o soluție: ele trec mai întâi pe la uzinele de tractoare „Ernst Thälmann” din Orașul Stalin, care au stație de sablaj, și apoi ajung la Săcele. Intervine deci o complicație grea și costisitoare. Cele două uzine prietene luptă „cot la cot”, și pe lângă Ministerul Industriei Grele, și pe lângă Direcția Generală a industriei electrotehnice. Vor o stație de sablaj — indiferent dacă va fi instalată la Odorhei, acolo unde se toarnă carcusele, sau la Săcele, unde se construiesc mo-

toare electrice. Și o vor nu numai pentru că modul actual de lucru e complicat, dar și pentru că n-au siguranță:

— Ce ne facem dacă uzina de tractoare din Orașul Stalin, aglomerată, „ne-nțarcă” într-o bună zi și pe noi? — se întreabă cu grijă conducătorii uzinei de electromotoare.

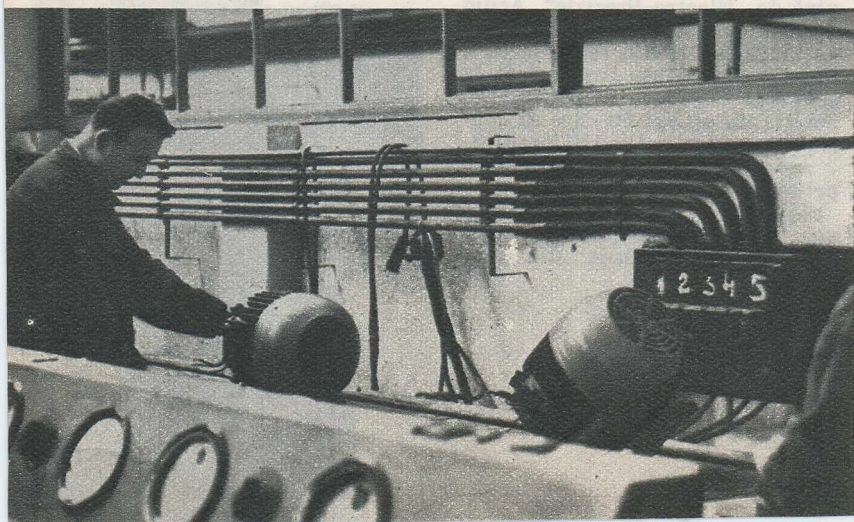
După unii, problema ar putea fi rezolvată și pe plan local, de către „Inspectoratul de control al cazanelor”, cu sediul în Orașul Stalin. De fapt e nevoie doar de un... cazan. Un cazan pentru presiune; restul utilajului există. Dar nimeni n-a reușit încă să-i convingă pînă acum pe cei de la „Inspectorat” să procure cazanul

generator de aburi, care ar scuti de incurcături trei mari uzine.

Al treilea „of” pornește de la niște claxoane. (Trebuie să vă spun că „Electro-Precizie” fabrică și claxoane). Ei bine, două mii de asemenea accesorii importante pentru automobile și tractoare au rămas mute. Și vor rămîne multă vreme astfel, pentru că nu au... limbă. Asta, în limbaj tehnic se traduce: membrana care prin vibrație electrică provoacă sunetul. Uzinei „Electro-Precizie” îi lipsește, pentru rezolvarea problemei, o cantitate de bandă de arc, „groasă” de jumătate de milimetru — material care ar putea face ca respectivele două mii de claxoane să prindă glas. Deocamdată, claxoanele nu pot țipa și cei sortiți să aprovizioneze fabrica cu materiale (direcția respectivă din minister) nu aud plîngerile repetate care vin de la Săcele...

...V-am redat și citeva „necazuri”, împotriva cărora se duce luptă. Fără luptă, colectivul de la Săcele n-ar fi reușit să construiască pînă acum un sfert de milion de motoare. Motoare care pot furniza o forță uriașă de energie.

Nici un motor „care nu cîntă bine pe portativ” nu poate trece mai departe de acest banc de control.

Victor TULBURE

SPADA

Cineva, în ceasul meu cel mai afund,
Parcă mă întreabă, iară eu răspund:

— Ce ți-a dat partidul că-l urmezi supus?
— Bogății cum alte-n toată lumea nu-s
Nici în vistieria vr-unui falnic rege —
Binele de răul, să îl pot alege.
Și să știu ce-i bezna, strălucirea ce e,
Lîngă grîu, neghina să n-o las să steie.

Mi-a călit partidu-n focul luptei anii
Inima să-mi fiarbă-n clocot ca vulcanii,
Să-mi revărs, pe-ntreaga versului măsură,
Dragostea-i de oameni, sfînta lui căldură.

Și — deopotrivă — dogorita-i lavă
Pentru tot ce este-n om neom și pleavă.

... Cu cîntarea asta unii nu se-mpacă —
Dar așa e spada: nu rămîne-n teacă!

Lucian DUMITRESCU

„INVIERIA”

Sărac din veci, arșițe și viscole-l bătură —
Nu se-ndemna nici plugul să-l schimbe-n arătură,
Se-ndepărta și ploaia ce-mbracă-n foșnet pomul,
Văzînd pămîntul ăsta sărac lipit — ca omul.
De cuteza oreo turmă pe-ntinsul de cenușe,
Pleca schimbată-n umbră mioara jucăuse.
Doar scaiul și cucuta de-și mai făceau sălașul
Și citeodată, vara, torțelul-nărăvașul.
Amar ca apa mării, uscat ca moarta cracă,
Din el n-ai fi scos pine nici cit din piatra seacă.
Ședea-ntre patru vînturi, ca pruncul făr-de mamă.
Doar funigiei toamnei de-l mai vîrstau cu scamă..

... Dar într-o zi, cînd iarna abia-și zbicise plînsul
S-a-nfiripat întiul fior de fier printr-insul,
De-nsufleți făptura pămîntului sihastru.
Privînd întia oară semeț spre naltu-albastru,
Zări atunci deasupra-i cum zvelt se desfășoară
De pe întia-i sondă, întiul steag de pară.
El, scuturîndu-și somnul cel silnic, de milenii,
Simți zvicnînd puterea-i în fibre sumedenii —
Și rîpînd mai aprig ca dinamita-n steiuri,
Și-a slobozit spre soare fîntina de țîțeiuri.

Prin zeci de sonde cîntă pustiul de-altădată
Și-un înțelept îmi pare, ce-n clocot negru-arată
C-a așteptat, milenii, amar foșnîndu-și scaiul,
Venirea celui vrednic să-i înțeleagă graiul...

Adrian BELDEANU

PASTEL

Cum dorm de-adînc zidarii în amiază,
pe miniaturala piramidă
a blondului nisip.

Au fața cridă
de varul ce pe-obraji li se așează.

Tăcut, înalt, cu zidăria crudă,
neînvelită încă-n tencuială,
blocul le întinde umbra lui opală,
dînd dulcea tihnă — orelor de trudă.

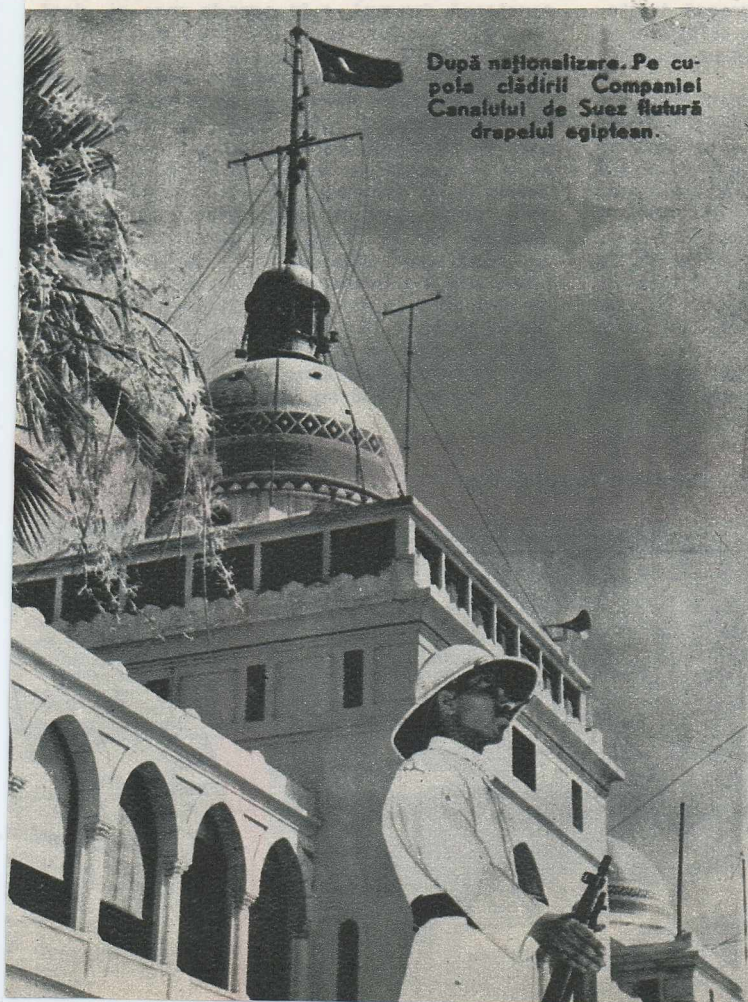
Curînd vîpaia va fugi: ieruncă —
iar oboseala fi-va mistuită.
Zîmbînd la vis, cu firea odihnită,
se vor scula zidarii pentru muncă.

Pe schele, sus, i-o aștepta mortarul ...
... Cu băști albastre, roșcovii și albe,
ei vor părea ciudate flori în salbe,
ce-și dezvelesc prin var și ipsos — darul.

Port-Said — Iulie 1956. — Mulțimea salută cu entuziasm sfârșitul ocupației britanice în zona Canalului de Suez.

ACOLO UNDE SE ÎNȚĂLNESC DOUĂ CONTINENTE

După naționalizare. Pe cupola clădirii Companiei Canalului de Suez flutură drapelul egiptean.

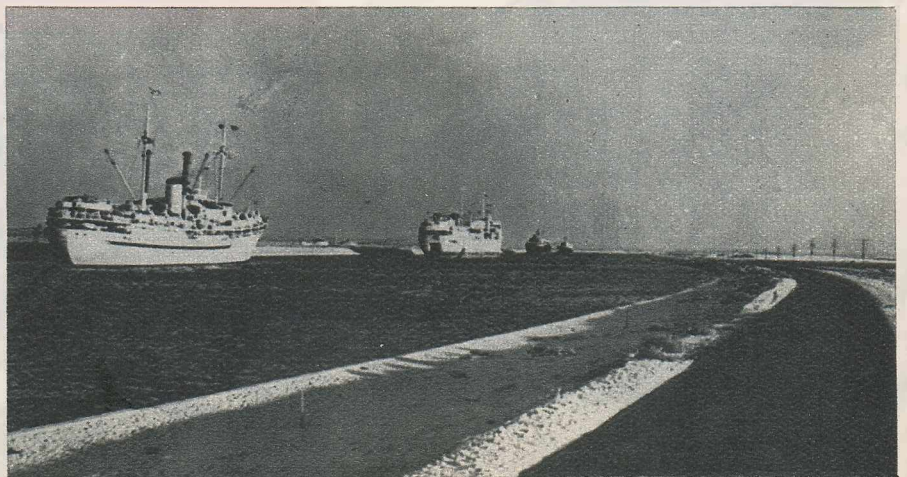
...Era în ziua când egiptenii prăznuiau cu însuflețire a patra aniversare a alungării de pe tron a regelui Faruk. Străvechea țară a faraonilor întinerise parcă anume pentru a cinși sărbătoarea națională. Și iată că în seara aceea de 26 iulie 1956, sub cerul parcă mai senin ca oricând al orașului Alexandria, 300.000 de egipteni întruniți într-un uriaș miting popular au aflat vestea mult așteptată: naționalizarea Companiei Canalului de Suez.

În numele suferințelor cumplite îndurate de egipteni sub cizma colonialismului englez, în numele dreptului sfânt al poporului egiptean de a trăi liber și independent pe pământul patriei sale, Canalul de Suez a fost smuls din mâinile acaparatorilor occidentali — ceea ce a constituit una dintre cele mai puternice lovituri date imperialismului în Orientul Apropiat și totodată un curajos act de independență al tinerei Republici Egiptene.

Hotărîrea guvernului din Cairo a avut efectul unei adevărate lovituri de trăsnet în capitalele occidentale, în timp ce pe străzile orașelor egiptene mulțimea jubila de satisfacție.

Trecerea Canalului de Suez în mina adevăratului său stăpîn a marcat punctul culminant al luptei poporului egiptean pentru sfărîmarea cătușelor celor 74 de ani de jaf și asuprire colonialistă.

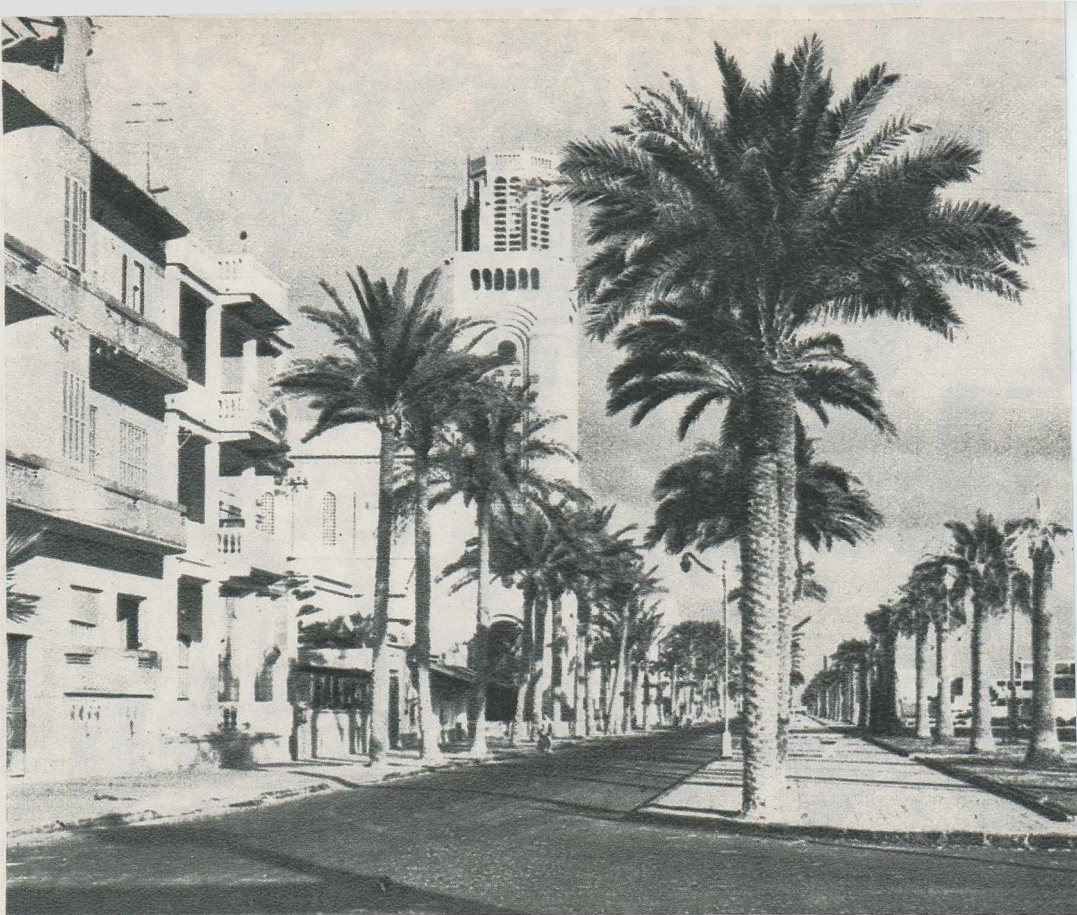
Canalul de Suez, drum fără pulbere. Aci se întîlnesc două continente.

Urmașii celor 20.000 de felahi care au pierit în urmă cu aproape un veac, lucrând, în condiții de iad, la construirea Canalului de Suez, și-au cucerit, prin luptă și prin sacrificii de sine, dreptul de a stăpâni prețiosul drum de apă, care leagă — pe traseul maritim cel mai scurt — Europa de Asia, fiind totodată o importantă sursă de venituri pe care decenii în șir și le-au însușit în chip samavolnic puterile colonialiste.

Vestind lumii sfârșitul stăpînirii străine asupra Canalului de Suez, președintele Nasser a amintit egiptenilor că nu se poate obține o independență politică adevărată fără a doborî și independența economică. De aceea, prin hotărîrea de naționalizare a Companiei Canalului de Suez, toate fondurile și posesiunile acestei companii au fost trecute automat în proprietatea guvernului egiptean. Cele 35 de milioane de lire pe care îi primea anual fosta companie a Canalului de Suez au revenit Egiptului. „Ne luăm înapoi drepturile și le vom apăra pînă la capăt. Nu ne vom da înapoi în fața neguțătorilor de război și vom lupta pînă la ultima picătură de sînge pentru libertatea și independența noastră” — a declarat președintele Nasser la mitingul din Alexandria.

Cei ce n-au ținut seamă de avertismentul Egiptului au trebuit să plătească pentru aceasta. Rușinosul eșec al agresiunii anglo-franco-israeliene de la Suez a demonstrat odată mai mult că în țara piramidelor, ca și în alte țări ale Orientului, colonialismul, sub orice mască s-ar ascunde și orice mijloace ar folosi, este respins și urît de popoarele arabe insetate de libertate. Dubla ripostă a Egiptului și înfringerea agresorilor de la Suez pot servi drept avertisment și noilor agresori americani și englezi din Liban și Iordania. Iar faptul că astăzi, la doi ani de la naționalizarea Companiei Canalului de Suez, în Orientul arab încă o țară — Irakul — s-a ridicat împotriva imperialismului și și-a afirmat dorința de a trăi liberă și independentă, arată că ziua în care nici un picior de colonialist nu va mai păși în țările arabe este din ce în ce mai apropiată.

PILOȚI LA SUEZ

Familia lui Ali Adnur locuiește într-unul din blocurile noului cartier din Port-Said, pe același loc unde se afla în 1956 casa lor, care a fost distrusă de către aviația engleză. Molozul pe care îl mai vedem prin unele părți ne evocă imaginea hidă a agresiunii. Tanhida Ali, mama, ne privește fără să înțeleagă de la început de ce am venit să-i vizităm apartamentul. Lîngă ea, fiica-sa își mîngîie cozile lungi și negre ce-i ajung pînă aproape de coapse; mai vin junele, fiul mai mare, și doi copii. E toată familia. Tanhida ne povestește apoi despre zilele de groază trăite. Tot cartierul era în flăcări. Ea se refugiase cu copiii în alt cartier. Bărbații luptau, apărînd orașul...

În cîteva cuvinte ne-a spus totul. Simplu, așa cum știu să povestească oamenii simpli. Dar cînd am întrebat-o ce-ar face dacă ar încerca din nou careva să se atingă de orașul lor, vocea i-a devenit mai aspră, hotărîtă:

— O-ho! Iată-i! Îl vor apăra din nou — și încă cum! Și ne arată cu privirea pe fiii ei.

Ei sînt cetățenii acestor meleaguri, ai canalului. Aici s-au născut, au trăit și au muncit pentru companiile străine. Ei, cu palmele lor, au săpat canalul alături de miile de felahi.

Venind spre cartierul lor, am văzut la intrarea în canal soclul pe care era înălțată

statuia lui Lesseps. Pe acest soclu se va înălța peste puțin timp statuia felahului, stăpînul adevărat al canalului.

La orizontul albastru al Mediteranei se opriseră ca pe un prag cîteva vapoare. Așteptau să se formeze convoiul, spre a face tranzitul. Altele intraseră sau intrau, arborînd, lîngă pavilionul lor, pe cel egiptean. Ele vor trece dintr-o mare în cealaltă prin casa acestui popor, fără ca felahul care va sta pe soclu să-i împiedice. „Așa da! — va zîmbi el. Treceți pe la mine ca oaspeți. Apa canalului care unește Mediterana cu Marea Roșie și vă scurtează drumul, e în ograda mea și, dacă nu aveți gînduri rele, fiți bine veniți...”

La Ismailia, unde ne-am dus a doua zi să-l întîlnim pe pilotul român Titus Stănescu, am aflat cîteva lucruri pe care nu leștiăm; nu înțelegeam, de pildă, de ce apa canalului, atît de liniștită, este totuși greu de trecut și de ce vasele au nevoie să fie călăuzite de acești ghizi pricepuți. Apele îngemănate ale celor două mări nu se au bine întotdeauna. Marea lor le mișcă, le dezlănțuie forțele și atunci cînd pătrund între malurile canalului ca într-un calapod, ele nu mai sînt atît de calme. Atunci vase mari cît niște catedrale devin jucării. Ele pot fi răsucite și rupte în două, riscînd să blocheze drumul. De aceea este necesară măiestria pilotului.

Pe Titus Stănescu, acest Neptun al celor

Cairo — 1958.

Port-Said. Însinute de agresiunea imperialiștilor...

Vedere din Port-Said

Pilotul român Titus Stănescu și familia sa (inclusiv cânelul și pisica) în grădina locuinței lor din Ismailia ↓

NOTE DE
CĂLĂTORIE
de
Gh. DINU

două mări, l-am găsit acasă, în mijlocul familiei lui. În noaptea aceea se întorsese dintr-un tranzit. În noaptea următoare urma să plece din nou la Port-Suez sau la Port-Said, ca să conducă un convoi de sute de mii de tone veghind ca nimic să nu i se întâmple, ca un tutore bun. Acum se bucura de întâlnirea cu cei câțiva compatrioți și-l amuza sosirea noastră intempestivă. Nu știa ce să ne mai dea, ca să ne simțim bine. Maria, soția pilotului, ne-a servit țuică. Erau fericiți că și-au putut procura puțin mălai și ceva hrean. Sărmăluțele sînt parcă mai gustoase cu mămligută și borșul e parcă mai ademenitor cu puțin hrean...

Munca lui Titus e mai mult de noapte. Poate și de aceea el și-a aranjat cât mai românește casa în care-și petrece împreună cu ai săi câteva ore pe zi. Aci, la marginea canalului și pe muchea a două continente — un mal al canalului e în Asia, celălalt în Africa — el îndeplinește, la mii de kilometri de patria sa, o sarcină a prieteniei dintre popoare: Suezul să fie un culoar al păcii și al bunei înțelegeri. Și el, și celălalt pilot român, Carp Faustin — pe care l-am văzut după puțin timp acasă la el, în port Tewfic de lângă Suez — ne-au vorbit despre misiunea lor; dar amîndoi sînt plini de nostalgia patriei.

— De pe această terasă — ne spunea Valeria, soția lui Faustin — cînd ieșim pe in-

serat avem o priveliște de o măreție care ne emoționează întotdeauna. Iată: în stînga e Asia, golful Suez; în față, Marea Roșie; în dreapta, munții. Dincolo de ei, deșertul Libiei. Dar noi privim în zare și gîndul ne duce spre patria noastră.

În clipa aceea un petrolier greu străbătea canalul. Făcea parte dintr-un convoi. Această defilare de vase este un spectacol frecvent care exprimă imensa importanță a canalului (acest culoar care scurtează cu mii de mile

drumurile apelor, ieftinînd transportul mărfurilor).

Am părăsit familia lui Stănescu și apoi pe cea a lui Faustin, și am pornit cu mașina prin deșert, spre Cairo. Străbăturăm drumul acesta de peste 200 kilometri numai printre nisipuri, pe șoseaua asfaltată, printre spinările dunelor care de multe ori nu ne lăsașă să vedem nici măcar orizontul uniform, arid, lipsit de orice viață. La un moment dat am pătruns într-o ușoară furtună de nisip. Zărea se întunecase. O piclă deasă acoperea cerul, întinderea. Vîntul suiera puternic, ridicînd mase uriașe de nisip și mutîndu-le dintr-un loc în altul ca pe niște piese de șah. Vîntul acesta amestecă nisipurile dintre cele două continente megieșe aici, purtîndu-le prin văzduh ca pe niște caravane uriașe de pulbere, acoperă totul cu grăunțele lui seci, uscate. Acest nisip e dușmanul nr. 1 al vieții de aici. Pe el trebuie să-l înfrunte oamenii, să-i pună stavile. Nilul este acela care le vine în ajutor cu apa lui, cu aluviunile care prefac terenul în pămînt fertil, așa cum am văzut în provincia El Tahrir („a Eliberării“). O mulțime de canale duc peste tot apa binefăcătoare a Nilului și gonesc pustiul dincolo de plantațiile de eucalipti, salcimi, îndărătul cărora poate crește grîul, bumbacul, curmalele, pepenii verzi — hrana pe care oamenii și-o cuceresc bucătică cu bucătică.

SAADI GRĂDINA FLORILOR

(GOLESTAN)

Seikul Mosleheddin sau Moşrefeddin-ben-Mosleheddin Saadi din Siraz, supranumit „prințul moralistilor“, este — alături de Ferdowsi, Hafez, Khaiam și Rumi — unul dintre marii poeți ai Persiei medievale. S-a născut în Siraz la 1193 și a trăit pînă la 1291. Străbătînd Asia Mică, India, Siria, Yemen, Egiptul — de la Nil pînă la Gange — culege folclorul popoarelor orientale și, întorcîndu-se acasă, scrie „Bustan“ („Livada roadelor“) în 1257 și apoi „Golestan“ („Grădina florilor“) în 1258, de la apariția căreia, anul acesta lumea întreagă va sărbători împlinirea a șapte sute de ani. „Grădina florilor“ este un buchet de istorioare pline de simțire, înțelepciune și compasiune pentru poporul oropsit. Publicăm mai jos două istorioare din volumul „Grădina florilor“ care va apare la E.S.P.L.A.

ISTORIOARA 8

Pe-un diregător în adunare lăudatu-l-au zeloșii pentru strălucitele lui mari virtuți. După un răstimp cel lăudat fruntea ridicîndu-și-o au zis: „Sînt acel ce mă cunosc mai bine“. Tu mă superi! Pentru ce mă cruți Lăudîndu-mi bieteale virtuți? Calpă-nfățișare pentru mulți, Dar nu știi lăuntru-mi să-l ascuți.

Par la oameni un mîrgăritar
Dar în inimă-s pătăt, murdar,
Că-mi plec capu-n piept și rușinos
Ochii nu mi-i mai ridic de jos.

Lumea, de păun mi se minună
Pentru zăgrăveli ce-l încunună,
Ci el cu priviri posomorite
Iși ascunde ghearele urite.

ISTORIOARA 47

Un „fagheh“*) o fată-avea urită și ajunsă pentru măritiș. Geaba zestre-i da și bogăție, nimeni n-o cerea, n-o vrea soție.

Nu stau bine lămțiță, voal,
Pe mireasa cu un nas de cal.
Pin' la urmă tatăl, de nevoie, iscăli zapis de nuntă cu un orb.
Zice-se că-n vremurile-acele poposi din Savandib un doftor, care da lumină orbilor.

Fu-ntrebat „fagheh“-ul:
„Ce nu orei ginerele să-ți tîmăduiești?“
Socrul zise:
„Teamă mi-este foarte că vederea de și-o căpăta, vădvoă-mi rămîne fata mea“.
Soțul unei slute e mai bine
Orb să fie, fără de lumine.

(Din limba persană de Puia PIRUZ și George DAN)

*) Teolog musulman

Îndată după agresiune...

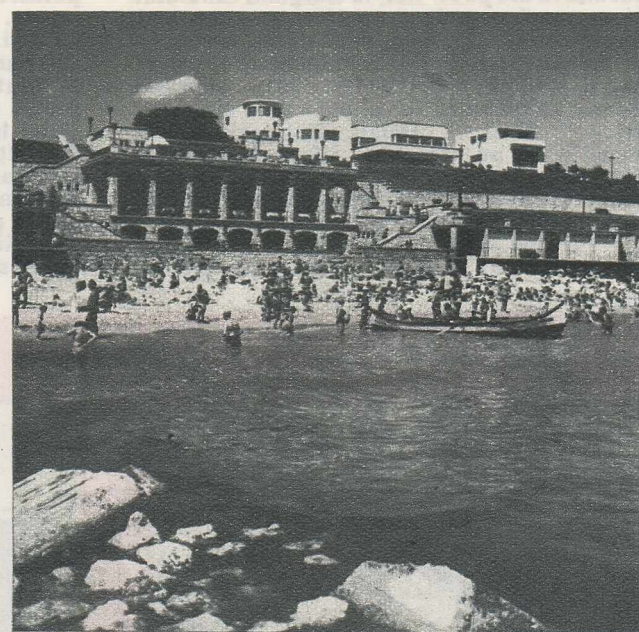
...Și azi, în plină reconstrucție.

În primele ore ale dimineții...

ASTĂZI LA EFORIE

Construcții noi pe plajă... Pînă anul trecut nu existau.

Plaja mării — paradisul copiilor.

foria, cu cerul de azur, cu marea albastră, cu plaja ei de aur și cu orașul nou, răsărit ca în basm, continuă să-și primească oaspeții. Cu fiecare tren sosesc alți oameni ai muncii, pentru a-și petrece zilele de concediu în acest colț minunat al litoralului.

Este primul an când Eforia — pînă mai ieri o mică stațiune maritimă — își primește oaspeții estivali sub o nouă înfățișare. Natura a fost darnică cu litoralul românesc, însă frumusețea a putut fi desăvîrșită numai de mîna omului. Și lucrul acesta s-a înfăptuit acum prin grija regimului nostru pentru constructorii socialismului, pentru înfrumusețarea odihnei noi.

O vacanță frumoasă este oferită și oaspeților de peste hotare, veniți aici să se întâlnească nu numai cu farmecul mării, ci și cu tradiționala ospitalitate românească, cu prieteni cunoscuți sau necunoscuți din uzinele și fabricile noastre.

...Pinul, arborele de munte, a coborît pe țărmul mării. Soiul acesta de brad a apărut aici o dată cu modernele case noi de odihnă, cu noile vile și cu noile hoteluri ultramoderne. O dată cu tot ce-a putut fi realizat în mai puțin de un an, prin străduința constructorilor. Pinul nu reprezintă numai un simbol al grijii pentru frumos. Reprezintă și un început. În trecut, Eforia era un colț complet arid: piatră-pămînt-nisip. Azi, primii pini aclimatizați pe malul mării și bogatele spații verzi promit un lucru cu totul nou: înfrățirea vegetației cu marea. Idealul pentru o stațiune maritimă.

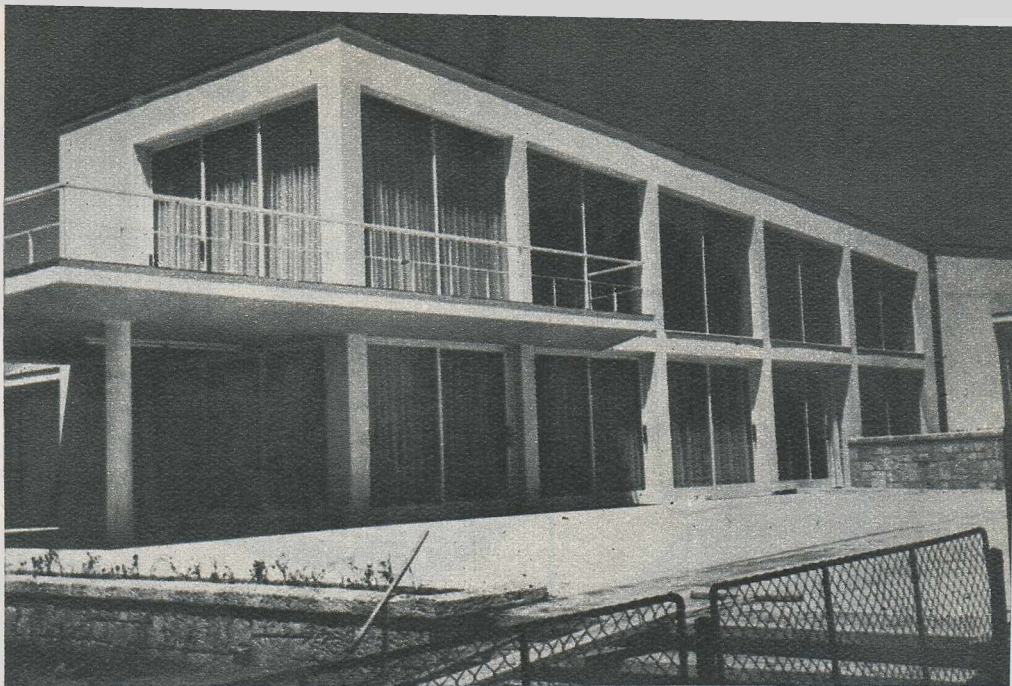

...O panglică... de nisip. Aceasta a fost pînă nu de mult „vestita“ plajă a Eforiei. „Peste noapte“ a căpătat și ea noi dimensiuni. Cum? A desăvîrșit-o natura? Nu. Au desăvîrșit-o tot oamenii, în luptă cu natura. Un dig uriaș din beton — de mari proporții — a pătruns adînc în mare stăvilind puterea curenților. Pe lângă contribuția sa la consolidarea malului, acest uriaș dig a creat și noua plajă. Cum arată noua plajă? Cum arată atîtea locuri fermecătoare ale Eforiei de azi? Cuvintele nu ajung pentru a le descrie. Despre aceste locuri „vorbesc“ mai bine fotografiile alăturate...

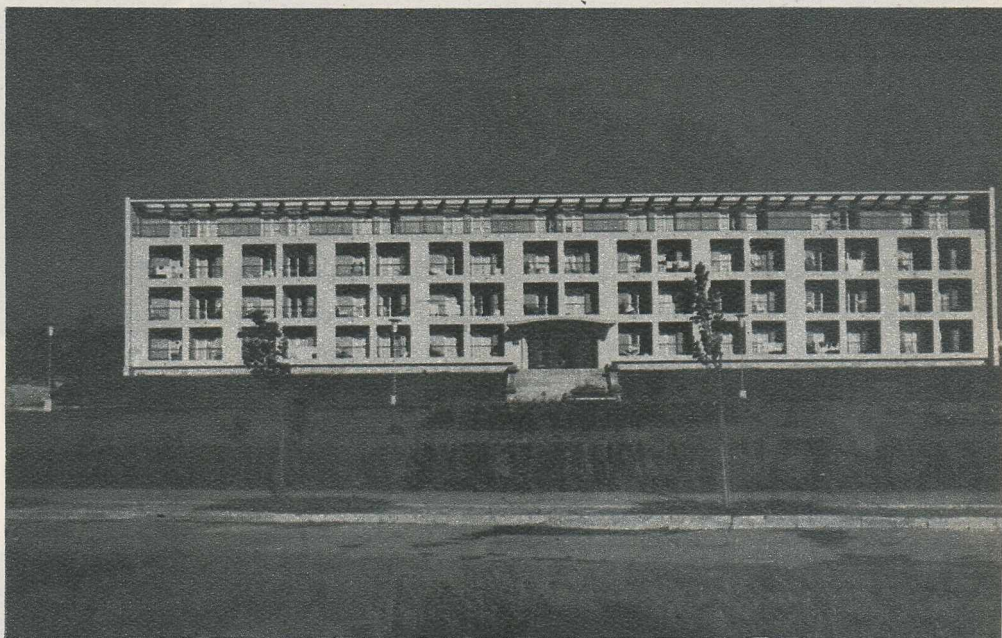
F. U.

Fotografii de A. LOVINESCU

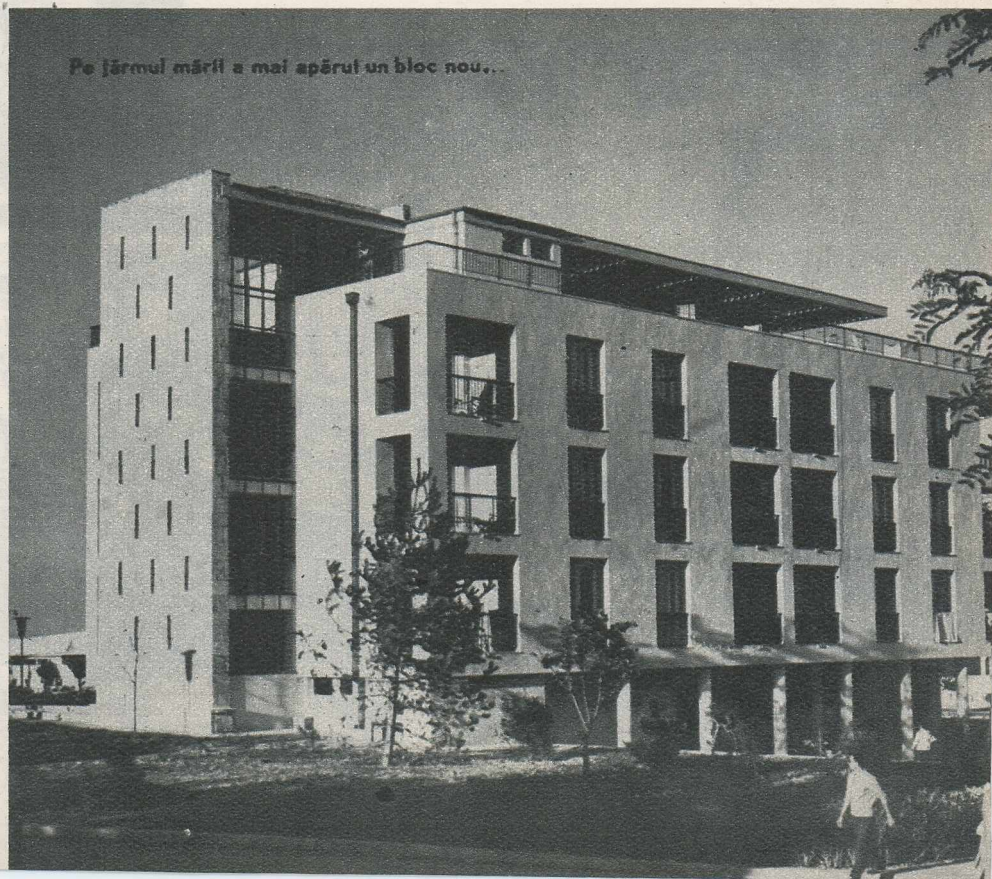
Un „colțisor“ al „palatului de cristal“.

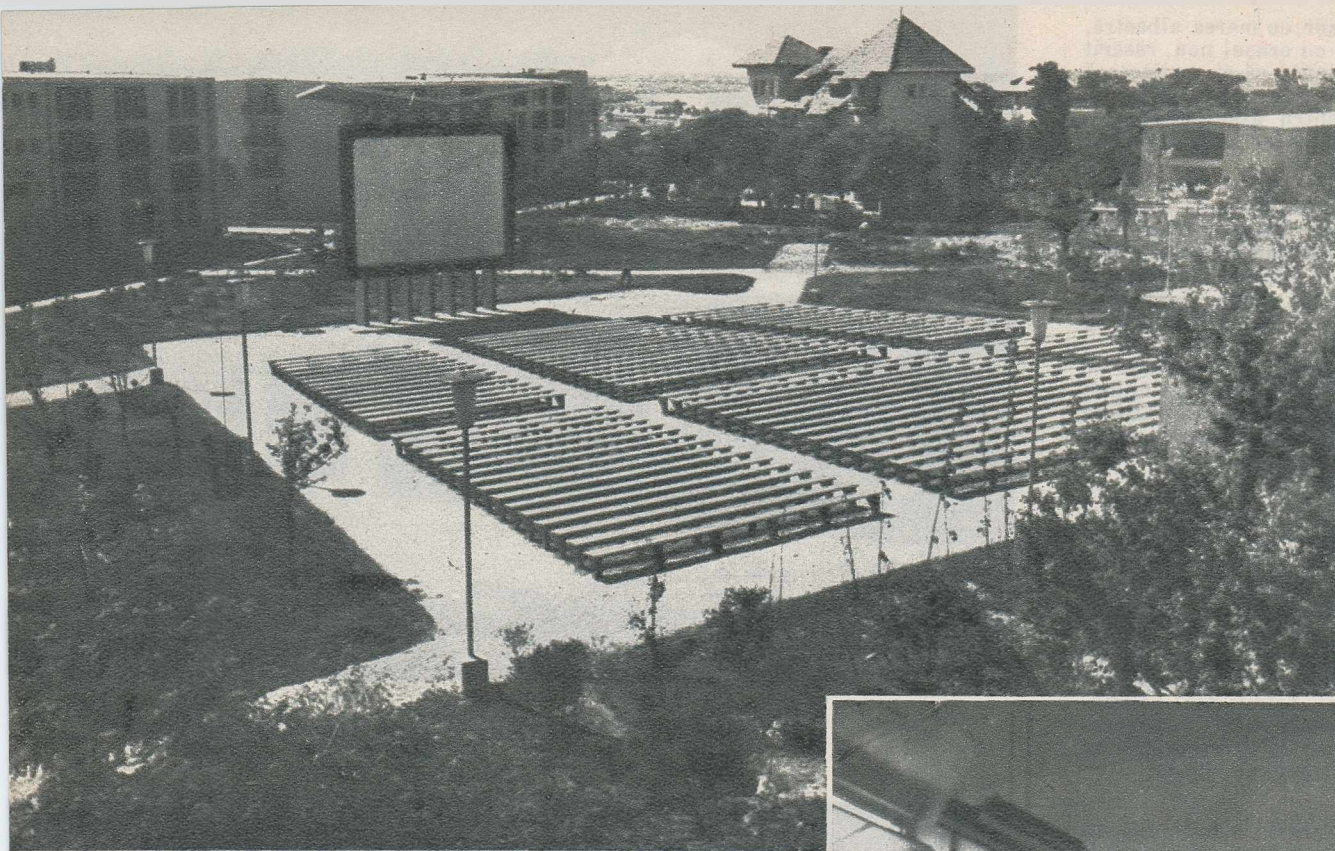
Linii drepte-beton-sticlă: noul stil marin al arhitecților noștri.

Cu toate ferestrele spre mare...

Pe țărmul mării a mai apărut un bloc nou...

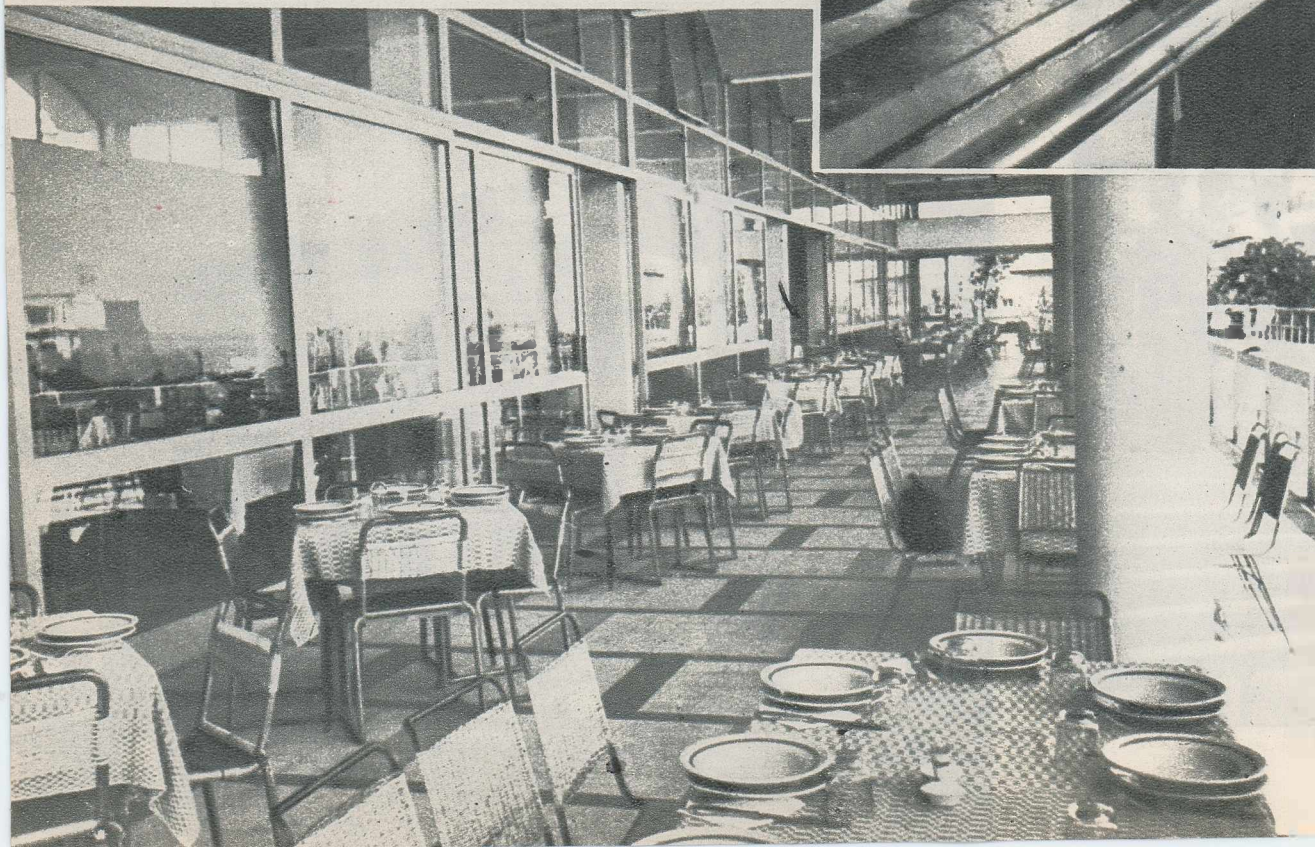
Un cinematograful uriaș în aer liber își invită seara spectato-
torii la cele mai noi filme...

Iată doi dintre oamenii care
au aici grija... mesei celei
de toate zilele: bucătarul
șef Oprea Dordea și Pavel
Blănaru, responsabilul celui
mai mare restaurant (1600
oaspeți la fiecare masă).

E numai o porțiune a plajei de azi a Eforiei...

După câteva ore de plajă și
o baie în mare, pe oaspeți îi
așteaptă o masă copioasă.
Potriți! Prânzu-i gata!

MISS PROSPERITY

OPERAȚIA OPTIMISM

SI ALTE METODE PSIHLOGICE

de Lascăr SEBASTIAN

Ca să spun drept, în problemele economice sînt năuc, nu pricep boabă. Dar oricît ar fi omul de ignorant pe vreo chestie — și ignoranța la om n-are limite, numai să fie omul ambițios — tot poate el să mai deslușească pe ici, pe colo, cîte ceva, măcar cu intuiția.

Așa am putut să constat că mă descurc destul de bine — nu-mi fie de deochi! — în problemele economice de azi ale Statelor Unite ale Americii. Dar asta numai fiindcă sînt tare la psihologie, sugestie și hipnotism. Pentru cine-tare la psihologie, restul e moft.

Noi aștia mai în vîrstă ne aducem aminte că pe vremea bunicilor a existat un leac universal și omnipotent în chip de pilulă, care se și chema „Pilula Pinck”. Te durea o măsea? Luai pilula Pinck — și-ți trecea ca prin farmec. Sufereai de reumatism, de hernie, de hipertensiune, de colibaciloză? Înghițeau o pilulă Pinck — și parcă-ți lua cu mîna toate beteșugurile. Nu era, carevasăzică, suferință fizică de care să nu te izbăvească acest medicament. Însă cine-i oare așa de cretin încît să jure că pilula noastră conținea, în combinația ei chimică, acea proprietate miraculoasă în stare să te vindece de orice, de totul și de rest? Aș! pilula nu conținea nimic. Vax! Praff! Era, în schimb, plină de psihologie. Ceva așa ca minunea de la Maglavit, cu sugestie în masă.

Pe urmă, mai aproape de vremile noastre, leac universal și omnipotent a devenit metoda doctorului Coué. De pildă: sufereai cumplit de cancer; numai burghie uite-așa mari aveai în trup care te sfredeleau. Mofturi! De dimineață, pe stomacul gol, te priveai în oglindă, spunîndu-ți: „N-am nici un cancer, n-am și n-am!” — și cît ai zice pește, bietul cancer, să-i plîngă de milă!, se făcea nevăzut nici nu știai unde și cînd. Ce vă spuneam eu? Psihologie! Sugestie! Abracadabra!

Însă azi nu mai merge. Pinck, Coué și celelalte — metode învechite! O dată cu dezvoltarea civilizației, a trebuit să schimbăm și metodele. Ce să-i faci? Te dai după vremi. Dar la bază — tot psihologia! Fără psihologie nu faci nici două parale. De-un par egzemplu, e declin economic în America. Ei, cu ce

ai să-l vindeci? Cu psihologia!

Dacă aș spune-o asta numai eu, sînt sigur că ați da din umeri și ați trece mai departe. Dar n-o să mai fie așa, cînd vă voi spune că lucrul ăsta îl spune însăși Casa Albă și însuși mister Charles Mortimer.

Mister Charles Mortimer nu-i altul decît un mare industriaș, președinte al gigantului consorțiu „General Foods”, cum s-ar zice un om solid și practic. Dumnealui a declarat de la obraz că „adevăratul pericol azi nu-i că criza se va agrava din cauze economice, ci că s-ar putea transforma într-o psihocriză”. Și mai departe: „Nu socotesc exagerat să afirm că orice criză este înainte de toate o stare sufletească, că se naște și ia sfîrșit în mințile oamenilor. Indicii statistici pe care-i citim în ziare sînt în realitate niște indici psihologici: sînt indicii stării sufletești a celor care fac investiții și a celor care consumă”.

Așa sînd lucrurile, dacă o criză economică este de fapt o criză psihologică sau „psihocriză”, cum savant se exprimă industriașul american, atunci cu ce s-o combatem? Tot cu psihologia! Vorba veche: cui pe cui se scoate! Așa gîndește multi-milionarul, așa gîndește și Casa Albă. Și bine gîdesc.

Să ne lămurim.

Hai să zicem că dumneata ești — doamne fereștel — unul dintre nenumărații șomeri din Detroit sau din Pittsburg; că mori de foame, tu și copiii tăi, că n-ai cu ce să fii consumator de bunuri. Un ignorant în materie, cum sînt eu, ar putea spune că treci... printr-o criză economică. Aș! e o criză sufletească. Alții — nesuferiți dintr-aceia care au obiceiul să taie firu-n patru — ar putea să explice că nu numai un șomer nu mănîncă; că nici muncitorul angajat nu e prea fericit — fiindcă impozitele sînt excesive, afară de faptul că îndeobște cîștigul e mic, și că sînt excesive impozitele din cauza cursei înarmărilor, care apasă bugetul etc.; că, deci, unul neavînd cu ce să consume, altul nu mai cîntează să facă investiții; că, uite, de aici și criza economică. Da' de unde! N-am slujbă? Stare sufletească! Îmi ghiorăie stomacul? Stare sufletească! Noi care avem milioane, băgăm banii ce-

lor mulți în înarmări cu A și H? Stare sufletească!

Leacul? Cînd se tulbură psihologia, dai la cap psihologiei! Uite așa se face că mister Charles Mortimer, dimpreună cu un mare grup de industriași influenți, au hotărît să cheltuiască (din banii publici, bineînțeles) — după cum ne informează alde Ugo Stille în „Corriere della Sera” — „zece pînă la cincisprezece milioane de dolari pentru o campanie

psihopublicitară care să creeze în țară încrederea în soliditatea și capacitatea expansiunii economiei americane”. De aici, tot soiul de asociații ale oamenilor de afaceri au luat inițiativa să creeze „Cruciada încrederii”, „Operațiunea Optimism”, „Strategia dinamismului”. Iar însăși Casa Albă a lansat lozincă: „Așteptare pe plan economic și ofensivă pe plan psihologic”. De aici s-a ajuns ca, la Cleveland, statul Ohio, cruciada încrederii să aleagă o Miss Prosperity, fată apetisantă, cu nuri și cu lipici, dezbrăcată după ultima modă a costumelor de baie sumare.

Înțelegeți șpilul? Dacă vine vreun circotaș la mine și se vaită că prea ne înarmăm, îi arăt goliciunea cu rotunjimii a fermecătoarei Miss Prosperity și — din cauza psihologiei — îl fac să holbeze ochii la apetisanta miss, și nu se mai uită la înarmări citu-i lumea. Dacă te trage de

mîneacă țîncul și plînge precum că: „Tată, mi-e foame!” — îi dai un brînci în „Cruciada încrederii”, îi aplici miraculoasa „operațiune optimism” și-l dedai la „strategia dinamismului” pînă-i piere pofta de mîncare.

Și uite așa, nici prin criză n-am trecut, nici gu-ra nu mi-e flămîndă.

CONCERT ÎN LA MAJOR PENTRU AER COMPRIMAT ȘI ORCHESTRĂ

Acum cîteva săptămîni ascultătorii de muzică din Londra au avut fericirea de a fi primii muritori care au ascultat în cadrul unui concert al orchestrei simfonice Morley College, un nou instrument muzical, numit „Hisser” — adică, pe limba romînească, „șuierătorul”.

Așa cum îl arată și fotografia noastră, noul instrument muzical este compus dintr-un tub — de genul celor de oxigen — care, fiind încărcat cu aer comprimat, e prevăzut cu un dispozitiv construit pe principiul sirenei și emite astfel diferite șuierături mai mult sau mai puțin muzicale.

Nu se știe cum a fost primit de public acest aparat de șuierat care și-a făcut debutul în istoria

muzicii în cadrul Simfoniei nr. 3 de Ernst Toch. Dar e limpede că e vorba aci de o adevărată revoluție în arta muzicală, căci aparatul de fluierat este un autentic deschizător de drumuri.

Intr-adevăr, era și timpul să fie inventat. Fiindcă prea de multă vremească plictisităția subtilă ascultătorii de muzică căroră li s-a urît cu aceleași și aceleași viole, flaute și harpe, cunoscute și răs-cunoscute de cînd era bunica fată. Să fii nevoit să ascuți mereu aceleași concerte pentru pian și orchestră sau pentru vioară și orchestră!!! Pînă cînd această îngrozitoare tortură? Mereu același Beethoven și același Chopin, același Glinka și același Mozart? Păi, pînă cînd? Pînă cînd?

Gerard Hoffnung, unul dintre creatorii acestui nou instrument muzical, ینگ „șuierătorul” său.

Dar iată că, parcă ascultînd glasul desperat al melomanilor plictisiți, creierii unor creatori de geniu în domeniul instrumentației muzicale au născocit aparatul de fluierat, care poate emite fluietături de la 45 atm. presiune pînă la 0 atm., adică pînă la tăcerea cea mai deplină. (Ah, dacă ați putea gusta tăcerile aparatului de fluierat!) O asemenea creație nu-și poate avea rival decît în „Bertha 2200”, mașina electronică americană de compus simfonii, sambe, uverturi și bighine, care are proprietatea să compună 2200 de melodii pe minut și să facă din orice posesor al ei un Beethoven în numai 45 de minute.

Slavă ție, sublim secol al vitezelor, care naști genii la fiecare 3 secunde pe întreg teritoriul N.A.T.O! Glorie ție, aparat de fluierat care dăruiești omului cele mai răscolitoare simfăminte din cîte i-au fost date să cunoască de cînd flulera prin grottele de la Neanderthal și pînă azi.

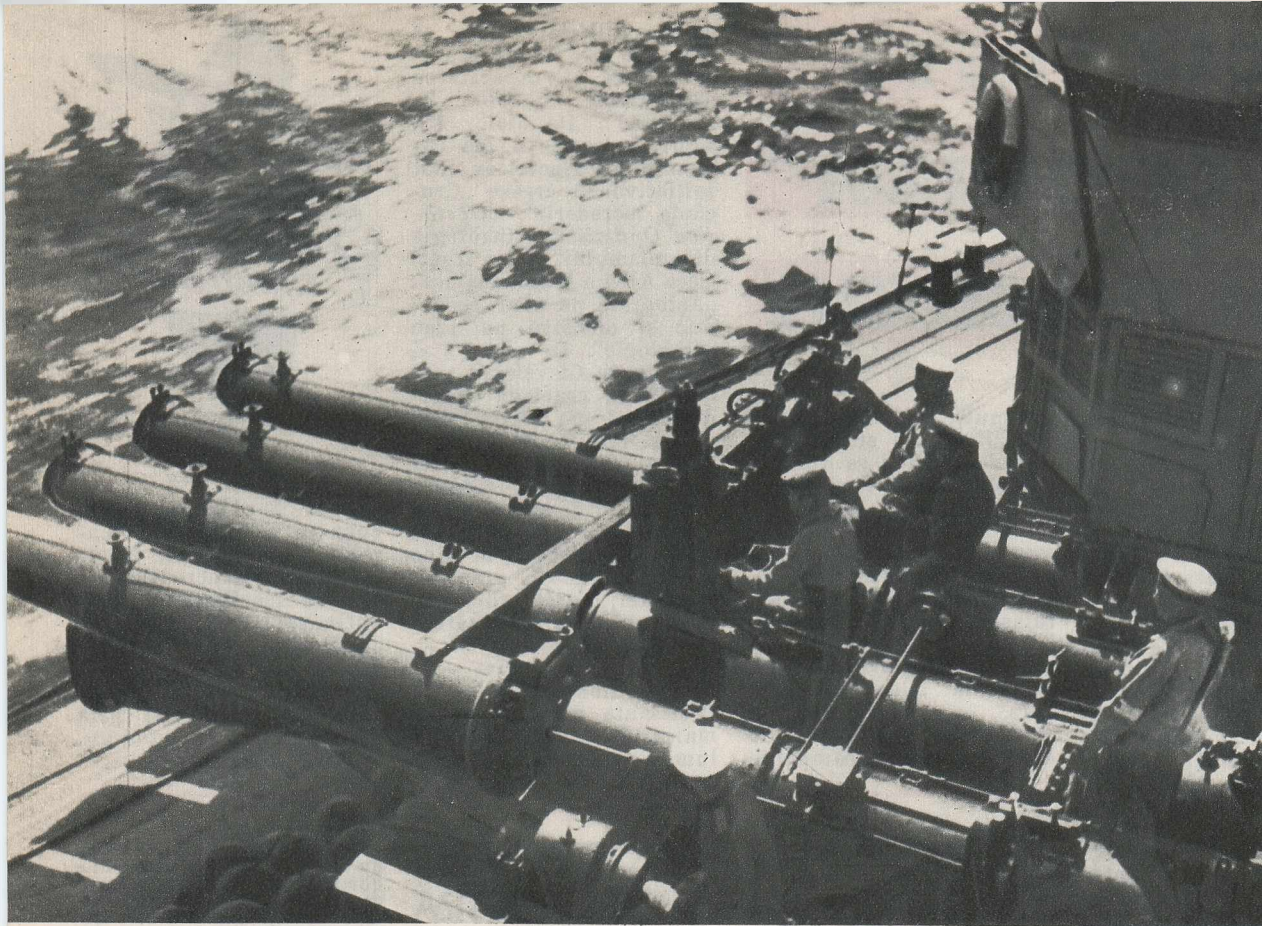
O, fluierat sublim! Tu deschizi calea pătrunderii în muzica simfonică, a celor mai minunate, gingașe și delicate sunete! Datorită ție voi putea, sînd liniștit într-un fotoliu, sau în sala de concert, să ascult armoniile divine ale sirenelor de locomotive și de vapoare, ale cloccanelor pneumatice și ale tătăngilor de oi, voi putea auzi cascade vînd și mașini de scris tătăcînd, motocicletele demarînd și țapi behînd, tramvaiele trînd și reactoare vîjînd, claxoane claxonînd și uși scrișînd, sugari urlînd și urși mormănd. Într-un cuvînt, tot ce poate urechea omenească auzi, și toate astea — o, sublimă providență! — pe muzică simfonică.

Datorită ție — o, minunat aparat de fluierat! — se vor putea introduce în orchestra simfonică modernă cele mai subtile instrumente muzicale, de la picamer pînă la războiul de țesut.

Cînd oare ne va fi dat să ascultăm o simfonie concertantă pentru aspirator de praaf și orchestră, o sonată pentru mașina de tocat carne solo, sau un concert pentru un eșapament de motocicletă și orchestră? În acest fel fiecare dintre noi va putea fi în același timp compozitor de geniu și interpret de virtuozitate. Și nu vîd de ce n-ar fi posibil din moment ce sus-amîntita orchestră londoneză a prezentat Simfonia nr. 3 pentru aer comprimat și orchestră de Ernst Toch!

...Iertate fie-ne aceste inflăcărâte variațiuni pe tema unui aparat de fluierat. Și dacă cumva unii dintre cititori vor simți nevoia să fluiere, rugăm ca aceste fluietături să fie transmise pe adresa „Morley College Symphony Orchestra”, Londra.

Andrei BART

Exerciții de tragere pe nava-școală „Tovariști“.

Flota sovietică constituie un semn de întrebare pentru strategia N.A.T.O.“ Cadavrul scafandruului Crabb, pe care valurile l-au adus anul trecut pe coasta de sud a Angliei, a reamintit sforțările febrile ale spionajului militar apusean de a pătrunde secretele flotei sovietice de război moderne. Dar, așa cum Crabb nu a reușit să dezlege „misterul“ vasului „Ordjonikidze“ cu ocazia vizitei oficiale a conducătorilor sovietici în Anglia, tot așa și celelalte unități ale flotei sovietice au rămas o taină cu șapte peceti în ochii conducătorilor N.A.T.O.

Flota sovietică este înzestrată cu cel mai modern utilaj pentru ofensivă și apărare. Iată cruciatorul „Drapelul Roșu“ într-un exercițiu de lansare a perdelor de ceață artificială.

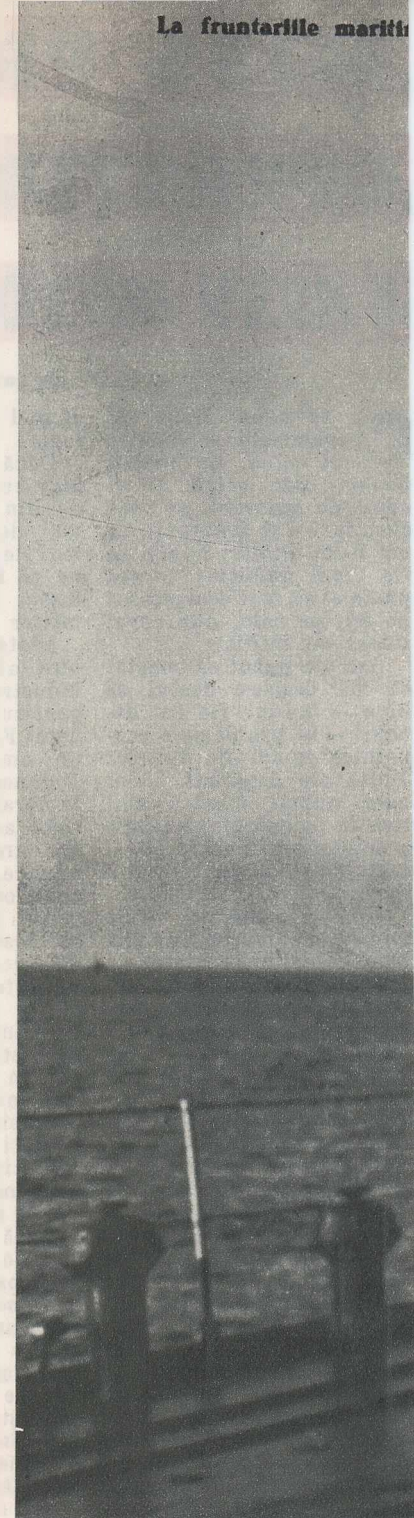
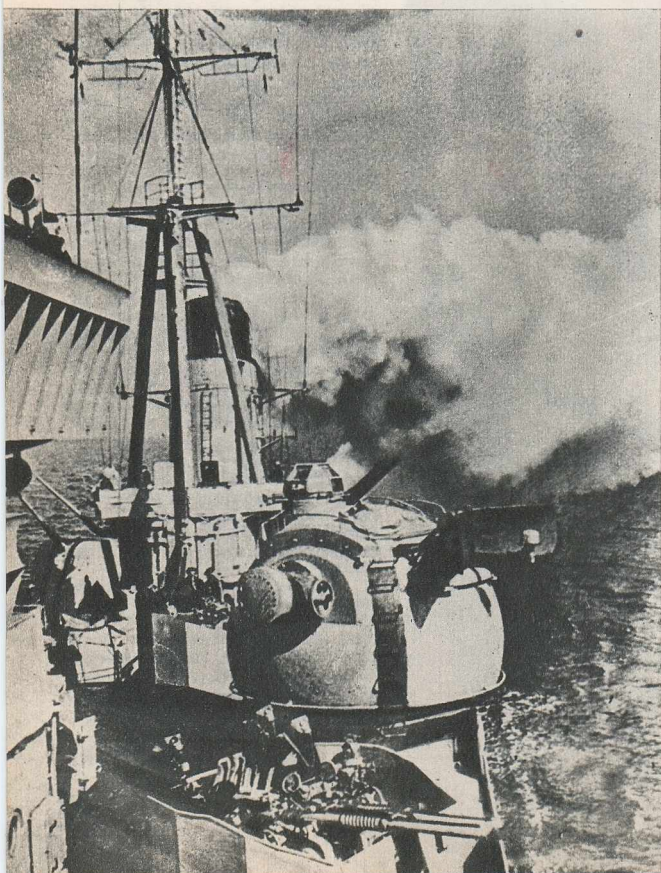
Un fapt este însă notoriu: marina sovietică de război nu este un instrument al unei politici imperialiste agresive, cum e flota S.U.A. — flota a 6-a din Mediterană sau flota a 7-a din Pacific. Marina sovietică se află în slujba politicii de pace și stă de veghe la postul ei în Marea Neagră, în Marea Baltică, în Pacific, în Oceanul Înghețat — la granițele maritime ale Țării Sovietice și nu întreprinde manevre belicoase sau agresiuni directe la mii de kilometri de patrie, cum fac navele militare ale țărilor imperialiste.

Flota maritimă militară sovietică se situează în prezent, potrivit părerii apusului, pe locul

DE STRAJĂ HOTAR

doi din lume, imediat după cea americană. Flotila sovietică de submarine este considerată chiar superioară. „Se crede că ea cuprinde în prezent cel puțin 250 de unități cu rază mare de acțiune — de aproximativ 32.000 kilometri. Dacă sînt înzestrate cu proiectile atomice teleghidate, aceste submarine pot da o ripostă energetică oricărui agresor, chiar acasă la el. Nici un radar american nu a putut detecta noul submarin sovietic care a parcurs pe sub apă distanța de o mie de mile de la Murmansk în Antarctica și înapoi. Se presupune că experții sovietici au construit între timp submarine acționate de energie atomică“.

Rîndurile de mai sus, ca și fotografiile pe care le publicăm aci, sînt reproduse din revista berlineză „Freie Welt“ și constituie o nouă mărturie a progreselor făcute de Uniunea Sovietică în făurirea unei flote militare moderne, capabile să apere cuceririle scumpe ale poporului sovietic și ale tuturor popoarelor lagărului socialist, să apere pacea lumii pe întinsul nemărginit al mărilor și oceanelor.

Leningrad, Ziua Marinei Sovietice. Marile vase, defilează micile pîloare.

ovietice...

OR MARITIME ALE U.R.S.S.

Amurg în Pacific... La orizont se profilează silueta armonioasă a crucigătorului „Dmitri Pojarski”.

La 22 de ani, Gheorghe Popovici-Poenaru (în stînga sus) a interpretat rolul lui Lenin în piesa „Orologiul Kremlinului” de N. Pogodin.

Pe eroii reportajului meu i-am cunoscut anul trecut, la o agapă. Erau într-adevăr eroii serii: terminau studenția. Un tinerel, ce voia să-și pună în umbră moliciunea adolescenței a chipului printr-o morgă de om matur și un papion semet, invita la dans — ceremonios și plin de el — pe asistenta de la „Istoria teatrului” (citiți de patru nu încasase el de la dumea ei! Dar acum, erau „egali”). Făcându-și curaj, o fată cu părul retezat excesiv de scurt și o rochie vaporosă bleu-ciel a pornit spre maestrul Fintesteanu, să ciocnească cu el un pahar. Zgomotoși, veseli, (și — s-o mărturisim — pozind un piculeț în mari actori) absolvenții Institutului de artă teatrală și cinematografică își sărbătoreau intrarea în lume. Și totuși, în atmosfera exuberantă a serii se simțea puțin de o undă de vagă melancolie, un fior tulburător de neliniște: se despărteau de colegii, de profesorii lor și iată-l rămași singuri în fața porților vieții. E drept, în buzunare aveau toți hirtiuța cu magica formulă „Sesam, deschide-te”, ce împingea în lături porțile grele ale templului Thalei: repartizarea lor în diferite teatre ale țării. Dar orice început e greu și chiar tentația de a exploata necunoscutul e dublată de năică teamă.

I-am privit: erau atît de tineri, îndușăgător de tineri! Scrutam chipurile lor, căutam să le prind în expresie ceva ce să vestească pe o Aristizza Romanescu a noi noastre generații de actori, pe un nou Grigore Manolescu. Cine știe... Cine știe? Iată-i la capătul unui an de muncă în teatru, al primului lor an de muncă, pe cîtiva dintre ei.

— Masa e servită...
Cu șervetul alb aruncat pe braț, călcînd țepăni în niște pantofi de lac cu scîrț și făcînd stînga-mprejur de cum rostise faimoasa frază, tînărul actor ieșea din scenă. Rolul valetului era consacrat odinioară tinerilor ce debutau în teatru. Iar rolul acesta, ca și „tineretea” actorului, puteau fi prelungite la nesfîrșit, căci pentru rolurile „grase” trebuia și altceva decît talent și tinerete.

... Gheorghe Popovici-Poenaru are 22 de ani, o statură oarecare, o figură obișnuită (plus — e drept — o voce strășnică de stenitor și ochi albaștri foarte viu colorați) și... patru ani de studiu de actorie, absolviți în 1957. Imi iau permisiunea să afirm că, dacă și-ar fi terminat învățătura cu două decenii în urmă, ar fi intrat în scenă cu pantofi de lac scîrțînzi, șervet alb pe braț, livrea de lacheu și ar fi spus doar: „Masa e servită”. Asta, de-a lungul celor 10 luni, adică aproximativ 40 de săptămîni sau mai precis 300 de seri ale primei stagiuni și poate că și de-a lungul celor 10 luni ale celei de a doua, treia, patra... stagiuni.

Gheorghe Popovici-Poenaru a jucat în prima stagiune a vieții sale șapte roluri principale! Pe scena celui mai tînăr teatru al Capitalei (care își spune încă, modest, „Studioul experimental al Institutului de artă teatrală și

FARUL A

roman
de Maria ROMAN
Capitolul XII.

(Urmare din numărul trecut)

Pregătit la orice, Alex se gîndea totuși că, la drept vorbind, ar fi fost mai bine să nu aibă prilejul să-și folosească desăvîrșitul sistem de apărare.

Aplecat peste pervaz ca să închidă fereastra, el observă de-a lungul ramelii cablul telefonic care intra în casă prin fereastra bibliotecii, așezată exact sub aceea a noii sale locuințe. Cu ajutorul cunoștințelor tehnice pe care le căpătase de la Todor, se decidese să aranjeze ceva ca să poată intercepta convorbirile lui Roni. După ce tăie învelișul cablului, făcu legătura cu receptorul, folosindu-se de casca aparatului de emisie și recepție. Apoi puse casca la ureche și așteptă.

Todor încule ușa apartamentului-scoală și se opri puțin pe palier. De fapt nu era încă hotărît cum să procedeze. Telefonul primit după-amiază, care-l avertizase să se ferească de Roni și de Schmidt, îl buimăcise. Rămăsese vreo trei ore la biroul lui, speriat, pierdut, zbuciumîndu-se ce-ar putea să facă. O clipă îi trecuse prin minte să fugă. Înțeluse îndată că rețeaua avea destule mijloace ca să-l descopere oriunde. Și chiar dacă nu l-ar da imediat de urmă, odată și odată tot l-ar fi găsit și sfîrșitul l-ar fi fost inevitabil. Pe urmă, ce viață ar mai fi fost asta, trăită sub amenințarea necontenită a morții? Se gîndise să se adreseze lui Nicol. Se îndoaia însă că poate să aibă încredere în el. Fel de fel de soluții îi umblau prin cap și nu numai că nu era în stare să se oprească la vreuna din ele, dar, pe măsură ce se adunau alternativele, era tot mai alarmat, mai îngrozit. Ajunsesă să-și vorbească singur, ca să-și facă curaj. „Să luăm lucrurile de la capăt! — își spunea din cînd în cînd. Să fim calmi!”

Hotărîrea despre care aflase dovedea că șefii își pierduseră încrederea în el. Dar ce determinase schimbarea de atitudine? Să fi descoperit ei oare legăturile lui cu Nicol? Era aproape imposibil. Singurii care cunoșteau aceste legături erau el și Nicol. Dar dacă Nicol lucra și el cu rețeaua? Să admitem că ar fi fost așa. De ce atunci ar fi așteptat șase luni ca să-l dea de gol?

Tot frămîntîndu-se, Todor ajunsesă la concluzia că șefii n-aveau nimic concret împotriva lui. Voiau să-l lichideze numai pentru că știa prea multe. Dar dacă n-aveau dovezi că trădase, nici probe de devotament nu prea aveau. Acum îi venea să-și dea cu pumnii în cap, ca să-a mulțumit doar să predea cîteva lecții și n-a făcut nimic altceva ca să cîștige încrederea șefilor. Măcar buletinul de știri. Ajuns cu gîndul la Alex, înțelese că are în mîna

posibilitatea cea mai sigură de salvare: se va duce la Roni și-l va informa că Alex l-a anunțat despre o așa-zisă condamnare la moarte.

Cînd, cu ajutorul unui subterfugiu, Todor descoperise a cui este vocea celui care-l telefonase, nu se gîndise însă că lucrul acesta o să-l folosească atît de curînd. Interlocutorul său spusese întîi: „Ascultă-mă și nu întreba nimic. Ferește-te! Șefii tăi vor să te achite!” La început, Todor nu-și dăduse seama cu cine vorbește. Simulînd neîncrederea, exclamase: „Fleacuri! De unde știi dumeata?” Răspunzîndu-i băiatul căzuse în cursă și începuse să dea explicații. Grăbit, uitase să-și mai îngroașe vocea și în felul acesta Todor aflase că la celălalt capăt al firului era Alex.

Fără de altă bună-credință, șefii desigur își vor spune uimiți: „Ia te uită, noi ne pregătim să-l lichidăm, el află și, în loc s-o ștergă, vine și denunță pe omul care l-a informat (ca și cînd ar fi convîns că așa ceva este cu neputință). Înseamnă că putem avea încredere în el. Un asemenea om o să ne fie întotdeauna util”. Ce-i drept, din punctul de vedere al lui Alex, consecințele acestei manevre nu vor fi la fel de ferice, admitea Todor. Cu toată părerea de rău, însă, nu-i rămînea de ales. Altă soluție prin care să poată demonstra șefilor că le e devotat, nu avea. Doar n-o să se ducă el la moarte, ca să-l scape pe Alex! „Și pe urmă — se consola Todor — vorba mea: dacă vrei să trăiești, trebuie să-ți omori scrupulele!”

De altfel, încă de dimineață, Todor fusese convocat pentru aceeași seară, la ora opt, la Roni, așa încît nu mai era nevoie nici măcar să-l ceară în mod special o întrevedere. Acum era opt fără zece. Avea deci timp necesar să ajungă acolo. Zăbovi încă vreo cîteva clipe în capul scării, cîntărindu-și pentru ultima oară hotărîrea, apoi coborî, ieși în stradă și se îndreptă grăbit spre casa lui Roni.

Intr-adevăr, Alex fusese cel care-l avertizase pe Todor de pericolul celei amenința.

După ce sfîrșise cu amenințatul odăiței, stătuse un timp cu casca la ureche, în nădejdea zadarnică o-o să intercepteze vreo convorbire. Apoi se hotărîse să plece și să se ducă să doarmă nu acasă la el, ci la fosta școală. Simțea nevoia să stea singur, să-și rînduiască ideile, să cîntărească ce-i de făcut. Era sau nu cazul să-l anunțe pe Todor că-l pîndește moartea? În definitiv, ce era cu acest Todor? Pentru cine lucra el? Din ceea ce spunea, rețeaua clar că fusese silit să intre în rețea. Dacă profesorul nu s-ar fi îmbătat o dată, poate că nici atît n-ar fi putut scoate de la el. Din acest punct de vedere însă, Alex îi dădea dreptate. Ultima hotărîre a șefilor dovedea o dată mai mult că nu te poți juca cu rețeaua. În același timp Alex nu uitase că Todor nu-l denunțase cînd găsisse buletinul de știri. Totuși, uneori se întreba dacă nu cumva făcuse doar pentru că el făcea jocul dublu al stăpînului său. Oricum, nu-i era ușor să-l judece și să-l condamne! Cit de dureros se pot înșela cei din jur în legătură cu munca pe care o faci! Și chiar dacă Todor trădase, nu era Roni acela care ar fi avut dreptul să-i hotărască soarta. Din cîte înțeleșese Alex descifrînd textul în limba engleză transmis de Jean și pe care reușise să-l recepționeze, Roni își informase locatarul că rețeaua „Farul 4” dispune în țară de trei telegrafisti și trei aparate. În același timp îi dăduse și adresa școlii. Deci Roni pe de o parte își oferise serviciile spionajului englez, iar pe de altă parte îi mințea, ascunzîndu-i numărul real al oamenilor săi și indicîndu-i o adresă, lipsită de însemnătate, acum cînd școala se desființase.

Acest din urmă gînd decise atitudinea lui Alex. La început soluția cea mai potrivită i se păru să-i trimită lui Todor un bilețel, mai trîziu însă și-și spuse că e mai sigur să comunice cu el prin telefon. O să-și schimbe doar vocea, pentru ca celălalt să nu-l recunoască.

Soarta Helenei îl îngrijora atît de tare, încît în timp ce se întreba ce să facă cu Todor, chipul palid al fetei îi venea mereu în minte, intrerupîndu-i șirul gîndurilor. Ca să se liniștească trebuia să afle ce s-a petrecut. Dar cum

TUL PRIMEI STAGIUNI...

inematografică", dar ale cărui spectacole valoroase l-au consacrat (impus atenției publicului), el a avut viață, cu câțiva dintre colegii săi absolvenți și cu alții încă tudenți, pieselor lui Molière „Viceniile lui Scapin" și „Preioasele ridicole" și Caragiale „O noapte furtunoasă", a lui Leonov („Invazia") și Cassona „Copacii mor în picioare"); aici a creat cele două roluri „mari" ale sale. Primul e cel al lui Spiridon Biserică din „Mielul turcat".

— Vă imaginați ce însemna pentru mine să viu, după Birlic, în același rol și tot pe o scenă bucureșteană? Aveam de ales: să-l imit întru totul și să scotzesc deci pe un succes nu prea meritat, sau să-l fac în felul meu, numai al meu, și să risc o cădere. Am preferat să merg pe calea nebeată-orică, riscând să mă împiedic de bolovanii lipsei mele de experiență. Ce-a ieșit? Mă rog, nu știu eu în măsură să vă spun...

Vă spunem noi: Popovici-Poenaru a creat un Spiridon Biserică foarte interesant. Mai puțin hazos ca cel al lui Birlic, personajul a căpătat o anumită greutate și sobrietate — nu lipsite de o ușoară nuanță comică — care au făcut din Spiridon Biserică un om al zilelor noastre, viu, pasionat de munca lui, curajos și combativ, cu un contaminant simț al umorului.

Despre celălalt mare rol al ti-

nărului actor nu putem vorbi fără o anumită emoție. Căci el marchează nu numai un moment crucial în evoluția lui actoricească, ci un eveniment în însăși istoria teatrului nostru: la douăzeci și ceva de ani, tânărul ce abia părăsise băncile Institutului a creat pentru prima dată pe scena românească imaginea copleșitoare a marelui Lenin în plină maturitate creatoare.

Creția lui Gh. Popovici-Poenaru în „Orologiul Kremlinului" de N. Pogodin a dovedit nu numai sensibilitatea și talentul tânărului actor, nu numai o muncă tenace și pasionată, ci și o maturitate artistică de-a dreptul surprinzătoare pentru vârsta lui. Publicul i-a răsplătit biruința actoricească cu ovații la scena deschisă, presa i-a consacrat cronici speciale. În prima sa stagiune de teatru, absolventul seriei de actori 1957 a reputat succesul care încununează, îndeobște, ani grei și lungi de eforturi. E oare vorba numai de talentul său? Oare în alte condiții el s-ar fi putut manifesta cu atita vigoare? Nu credem...

★

Am aflat chiar atunci, la agapă, că Raluca Sterian fusese reparțizată la Naționalul ieșean. Urma să debuteze pe acea mare scenă a țării pe care, cu decenii în urmă, bunica ei — Aristizza Romanescu — își încheiase strălucita-i carieră artistică. Și totuși,

i-a fost dat Ralucai Sterian să aibă un alt fel de debut, cu totul neobișnuit: primul său rol l-a jucat pe o scenă din străinătate. În toamna trecută, Teatrul Național din Iași a întreprins un turneu în Uniunea Sovietică; și înainte ca ieșenii să poată vedea, în premiera „Școlii birfelilor" de Sheridan, pe proaspăta lor actriță, Raluca Sterian a cucerit aplauzele spectatorilor sovietici pentru verva spumoasă, pentru inteligența scenică și finețea cu care a realizat-o pe celebra lady Teasle.

Raluca Sterian a pășit pe scenă cu dreptul. Numai că acest prim pas — fie el și cu dreptul — nu e niciodată ușor de făcut. Naționalul ieșean e un teatru de tra-

Raluca Sterian (în sfinga jos) — tânăra actriță a Teatrului Național din Iași — a debutat în străinătate, pe o scenă din Uniunea Sovietică. În fotografia din dreapta, Raluca Sterian în „Școala birfelilor" de Sheridan.

să procedeze? Să încerce să vorbească cu ea la telefon? Știa că aparatul este în hol, pe măsuața de lângă ușa Helenei, dar bănuia că Roni o încalcase pe față în dormitorul ei. Exista totuși o șansă: uneori Helene muta măsuața cu telefonul în odaia ei. Se hotărî să chome — sperând că împrejurările îi vor fi favorabile.

Formă numărul, dar nu lăsă aparatul să sune decât o frîntură de secundă, după care puse receptorul în furcă. Nu voia să alarmeze întreaga casă. Repetă manevra de trei ori la intervale de cinci minute. Se gândea că Helene, intrigată, va răspunde în cele din urmă la telefon de îndată ce va auzi țîrîitul.

După ce sună a cincea oară, la capătul celălalt al firului cineva ridică receptorul. Fără să vorbească, reținându-și chiar și respirația, Alex aștepta să i se răspundă de dincolo. Dar în telefon se auzea doar o respirație foarte ușoară, întretăiată.

— Cine-i acolo? Intrebă Alex cu vocea schimbată.

★

După ce Roni o încalcase în camera ei, Helene rămăsese întinsă pe pat mai bine de o oră. Nu-și revenea decât cu greu. Căută desperată un mijloc să-l prevină pe acel Todod să se ferească de primejdie. Singurul la care ar fi putut apela era Alex; acesta probabil îl cunoștea. Nu știa însă cum să dea de el. Era cu atât mai speriată, cu cât trebuia să acționeze repede, pentru că, din cele auzite, înțelesese că cei doi se grăbeau să-l lichideze pe necunoscut. Într-un tirziu își aminti cu un sentiment de ușurare că Alex urma să vină în seara aceea la tatăl ei. Coborî din pat și întocmi repede un bilețel în care-l anunță lui Alex îngrozitorul plan. Puse apoi bilețelul într-o cutie goală de chibrituri și se duse la fereastră să-i pîndească venirea. Când Alex apărî de după colț, aruncă cutia în drumul lui. De îndată ce-l văzu ridicînd-o, se trase de la geam. Se temeă ca el să n-o zărească și s-o strige. Dacă Roni sau Schmidt l-ar fi auzit, soarta ei și a lui ar fi fost pecetluită.

Acum, cînd Alex era la curent cu totul, Helene se simțea mai liniștită. Era convinsă că el o să izbutească să-l salveze pe străinul care se afla în primejdie. Dacă ar fi bănuț la ce riscuri îl expunea pe Alex, neliniștea ei ar fi fost și mai mare. Așa însă, înculată în cameră, se gândea copilărește, ce bine ar fi dacă ar putea să audă un glas omenesc, dacă ar avea pe cineva care să-i vorbească, să-i spună cuvinte blînde, liniștitoare, s-o alinte poate... Ce păcat că Alex nu era lângă ea! În clipa aceea ar fi fost gata să-i mărturisească toate visurile și durerile ei.

Din casă nu se mai auzea nici o mișcare. Helene se duse la fereastră și se aplecă peste pervaz. Toate geamurile casei dinspre partea aceea erau întunecate. Se îndreptă ostentiv spre pat. În drum privirea îi căzu pe telefon. Trase măsuața lângă pat. Un moment se gândi să formeze la întîmplare un număr și să întrebă cine e ceasul, doar o să audă pe cineva vorbind. Chiar atunci sună telefonul. Țîrîi o singură dată, scurt. „Poate fiindcă l-am mutat din loc", își spuse Helene. Peste câteva minute telefonul sună iar, în același fel. Țîrîitul se mai repetă de două-trei ori, la intervale repetate. Helene ridică receptorul, dar de fiecare dată era prea țîrziu, nu auzea decât tonul. Cineva încerca să telefoneze, sau era o atingere pe circuit. Rămase cu receptorul într-o mină, în timp ce cu cealaltă apăsă furca, gata să-l dea drumul la primul țîrîit. Într-adevăr în felul acesta reuși să prindă linia deschisă. De dincolo nu vorbea nimeni. Tăcu și ea. După o vreme o voce groasă întrebă:

— Cine-i acolo?

Helene întrebă la rîndul ei:

— Dar pe cine căutați?

— Helene... tu ești? exclamă cel de la capătul celălalt al firului și cu o emoție bruscă fata îl recunoscu.

— Alex, tu?

— Ce-i cu tine?... Helene... îngăimă băiatul, tulburat și ei. Ce s-a întîmplat? Ce-i cu Todod?

Fata amuțise. Buzele îi tremurau. Aproape că nu mai era în stare să respire. Acum trebuia să-i spună... Trebuia să-i spună totul...

— Tu ești... murmură în cele din urmă. Mai vorbește-mi... Povestește-mi ceva... Ce bine e... Nu știi cât doresc să-ți aud vocea...

Nici nu se gândea la ceea ce spunea, iar dacă ar fi vrut să se oprească, n-ar fi putut. Cuvintele îi veneau singure pe buze. Fără să-și dea seama cum, începu să plîngă. La celălalt capăt al firului Alex asculta sufocat de emoție. Simțea nevoia s-o liniștească, însă din pricina nodului care-l încheieștea gîtulei, nu putea să scoată o vorbă. Își reveni greu.

— Helene... Helene... draga mea...

Dar fata îl întrerupse, strigînd speriată:

— Taci nu mai vorbi! Ne ascultă cineva!

Apoi Alex auzi pocnetul receptorului așezat în furcă. Închise și el, îngrijorat.

★

Alex și Helene uitaseră cu totul că aparatul din hol era cuplat cu cel din biroul lui Roni. De acolo cineva le interceptase convorbirea.

Schmidt rămăsese singur în birou, într-o dispoziție îndeajuns de pesimistă. Prevedea sfîrșitul războiului și o dată cu el zdrobirea definitivă a Germaniei hitleriste. Rețeaua care atunci se înființase și păruse a fi doar o măsură preventivă, devenea dintr-o dată o necesitate. Armata Sovietică luptase eroic și înainta impetuos spre centrul Europei. Anglo-americanii debarcaseră în Italia și în Franța, deschizînd, după trei ani de așteptare și tergiversări cu nimic justificate, cel de al doilea front. Schmidt, care cunoștea dedesubturile politice, înțelesese fiicul acestor tergiversări. Preocupați în egală măsură de infrîngerea Germaniei — concurența lor pe plan economic — ca și de slăbirea Uniunii Sovietice — concurența lor pe plan social-ideologic — anglo-americanii lăsasera Armata Roșie să se bată singură cu sutele de divizii hitleriste. Era un vechi plan anglo-american acela de a lăsa ca Uniunea Sovietică să-și macine forțele, luptînd aproape singură împotriva fascismului.

Schmidt încerca să se transpună în mentalitatea magnatului american. Războiul se apropia de sfîrșit, Germania era înfrîntă. Scopul imediat al monopolistului, acela de a înlătura Germania de pe piața mondială, era deci atins. Dar ce se va întîmpla mai departe? Mai departe Schmidt vedea capitulările americane inundînd Germania, repunînd-o pe picioare, transformînd-o într-un cap de pod împotriva a ceea ce și el socotea a fi pericolul comun: comunismul. „Deci, putem colabora..." își șopti pentru sine concluzia, fără să știe ce o poziție asemănătoare adoptaseră aproape în același timp cu el și conducătorii săi, și acei anglo-americani care trăgeau storce în senatul din Washington, ceea ce de altfel avea să afle câteva săptămîni mai țîrziu.

Țîrîitul telefonului îl întrerupse șirul gîndurilor. Mașinal, întînea mîna să răspundă, dar telefonul nu mai suna. După un timp țîrîitul se auzi din nou. „O atingere", își spuse el și continuă să mediteze la datele politice internaționale. După ce țîrîitul enervant se repetă de câteva ori, se hotărî să ridice receptorul. Primul cuvînt pe care-l auzi fu numele lui Todod. Blestemă în sine recunoscînd vocea fiicei lui Roni. Nu putea să-și dea seama cu cine vorbește. Cui oare dezvăluisese infirma planurile lor în legătură cu Todod? Interlocutorul Helenei nu vorbește decât o singură dată, și atunci în șoaptă. Schmidt aștepta încordat să-i prindă numele din ceea ce spunea fata, dar aceasta nu-l pronunță de loc. Schmidt nu-și putu stăpîni o înjurătură. „Oloagă isterică!" îl scapă printre dinți.

Acestea erau cuvintele pe care le auzise Helene și care o făcuseră să încheie alarma convorbirea cu Alex.

(Va urma)

diție, cu actori consacrați, un teatru cu o anumită personalitate și un anume stil propriu. Poate puțin învechite, e drept. De câțiva ani nu mai fusese angajat aici vreun actor tânăr. Cum se va descurca oare singură o tinăra absolventă, deprinsă până mai ieri cu o anumită metodă de muncă, mai nouă, învățată să evolueze sub ochiul atent și grijuliu al dascălului (maestrului Finteșteanu, profesorul seriei ce a absolvit anul trecut, studenții săi îi poartă o venerație și un simțămînt nemărginit de admirație pentru deosebitele sale daruri didactice, pentru probitatea sa umană și artistică), cum se va simți printre artiștii emeriți și ceilalți actori cu zeci de ani vechime în teatru? Am întrebat-o și noi. Și Raluca Sterian ne-a povestit, nu fără emoție, de căldura cu care au primit-o marii actori ieșeni Any Braeski, Miluță Gheorghiu, Ion Lascăr, Ștefan Dănculescu, despre încrederea și atenția caldă cu care regizorul Dan Nasta a distribuit-o și a ajutat-o în realizarea rolurilor ei. Bilanțul primei stagiuni al Ralucăi numără trei roluri principale: cel al lady-ei Teasle de care am amintit, cel al suavei dar pătimașei domnițe din „Despot Vodă” de V. Alecsandri și, în sfârșit, cel al Vivettei din „Mutter Courage” a lui Bertolt Brecht. Raluca a jucat în primul spectacol românesc cu o piesă a lui Brecht!

Un singur regret încearcă tinăra actriță: acela de a nu fi avut posibilitatea să interpreteze o eroină de zilele noastre, cu un suflet bogat și adînc, cu acea conștiință vie și activă specifică omului nostru înaintat de azi.

Tipicul biografiilor romantate cere ca artistul să-și fi revelat din fragedă pruncie uimitoarele-i talente, în chip de copil-minune. Eventualul biograf al eventualei biografii a regizorului Dinu Cernescu va trebui să scrie, temperîndu-și elanurile romantioase, că artistul nu s-a gîndit niciodată să officieze în templul Thaliei. Ci, foarte prozaic și practic, a vrut să se facă medic. Și dacă într-o vacanță elevul Dinu Cernescu nu ar fi murit atît de

frumos în chip de turc în figurația din „Ion Vodă cel Cumplit”, poate că regizorul Dinu Cernescu nu ar fi fost devenit, în toamna lui 1957, cel mai tînăr director de scenă din țara noastră și nu ar fi ajuns să fie socotit, în vara lui 1958, drept unul dintre regizorii cu viitor cert.

... Un adolescent subțirel și îngust în umeri, negricios, cu trăsături ascuțite și părul mărunt ondulat, purtînd o cămașă cu mincile suflecate neglijent, și-a făcut apariția într-una din diminețile lui august 1957 la direcția Teatrului Național din Craiova. Nu au avut timp de el: îl așteptau pe noul regizor ce le fusese reparatizat, Dinu Cernescu. Dacă nu ar fi apărut Vlad Mugur, prim-regizorul teatrului, care își cunoștea tînărul coleg, poate că actorii craioveni nu ar fi recunoscut niciodată în tinerelul acela pe viitorul realizator al spectacolelor lor, ale cărui îndrumări și indicații vor trebui să le respecte. Directorul Naționalului s-a grăbit atunci să-i ureze bun venit, iar artistul poporului Remus Comăneanu i-a spus, cu cunoscuta-i căldură: „Dumneata intri în prima stagiune, eu tot în prima (după cele cincizeci încheiate în vară), așa că sîntem colegi de... promoție, nu-i așa?”

Peste puțină vreme la masa de lectură și apoi pe scenă, adolescentul slăbuț și negricios reușise să se impună celor 40 de personaje și celor 40 de figuranți care apăreau în piesa lui Mihnea Gheorghiu „Tudor din Vladimiri”. Împreună cu Radu Penciulescu, Dinu Cernescu a realizat cu succes acest complex spectacol-frescă, străbătut de patos eroic și fierbinte patriotism: era prima biruință.

Au urmat luni de muncă pasionată alături de pasionatul colectiv al Naționalului craiovean și de acel tînăr și neobosit animator al teatrului care e Vlad Mugur. Asistența de regie pe care a făcut-o la cele două piese montate de Vlad Mugur — „Hamlet” și „Tragedia optimistă” — i-a îmbogățit experiența și l-a făcut să-și realizeze cu multă fantezie și sensibilitate primele sale spectacole independente:

„Gîlcevice din Chioggia” și „Jocul de-a vacanța”.

Acesta a fost doar începutul. Începutul drumului a trei tineri din noua noastră generație de artiști. Ce va urma? De astă dată nu mai întrebăm „cine știe?” Știm și ne bucurăm: schimbul de mîine al teatrului, format sub binefăcătoreea căldură a soarelui Republicii noastre, a început nu numai să făgăduiască, ci să-și împlinească făgăduințele.

Sanda FAUR

Dinu Cernescu, director de scenă la Teatrul Național din Craiova.

O PŌVESTE O LEGENDĂ ȘI DOI OAMENI.

de Ilarie MURGU

Fotografii de A. LOVINES

Pe la sfîrșitul secolului trecut (istoria orală nu precizează anul și anotimpul) împăratului Frantz Iosef i-a venit chef de vînătoare. Lăsînd la Schönbrun ultimele două mari pasiuni ale vieții sale — capuținerul cu chifle și amanta de bătrînețe Katherin Schratt — majestatea sa imperială ieși să vîneze cerbi în împrejurimile lacului Ciucaș. Zic lacul Ciucaș, căci localitatea Tușnad, aflată în apropierea lui, era formată pe atunci doar din cîteva case modeste de țară. Împăratului — consemnează mai departe povestirea — i-ar fi plăcut nespuse frumusețile naturale ale locului. „Voi ridica aci un castel”. Cîteva oameni cu bani au văzut în cuvintele acestea un minunat prilej de afaceri și reclamă. Așa a început zidirea Tușnadului.

Pentru apele sîngerii ale Lacului Roșu, creatorul popular a imaginat în schimb o legendă plină de elemente fantastice. Frumoasa Estera este răpită într-o noapte de un balaur fioros. Vi-teazul său soț pornește în căutarea ei. Cu ajutorul unui uriaș (un fel de Sfarmă-piatră secuiesc) răstoarnă un munte întreg peste

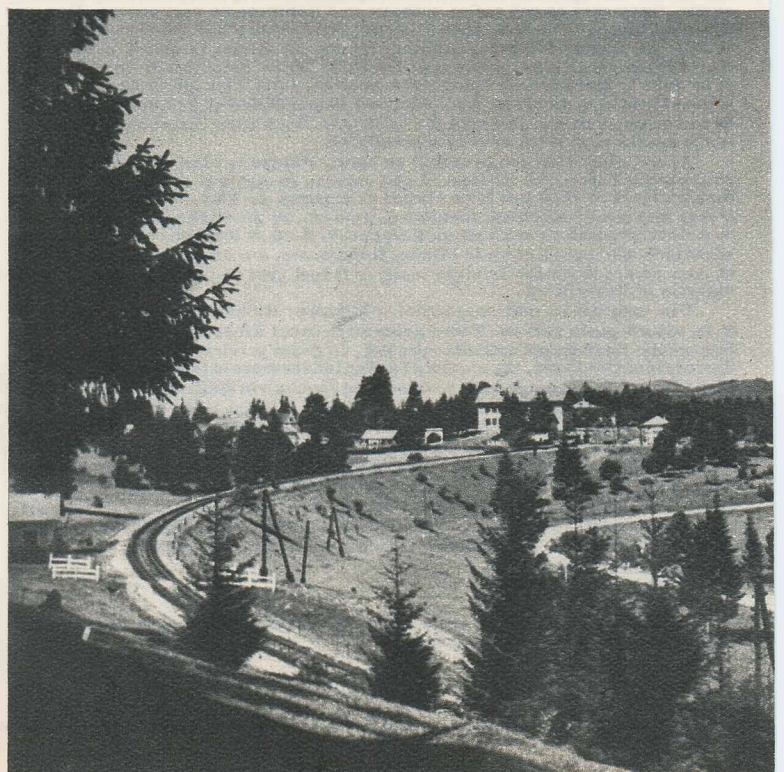
grota fiarei. Lacul Ghilcoș poartă azi culoarea singelui ei negricios.

La Borsec — mai cred și azi unii bătrîni — apele dătătoare de sănătate nu izvorăsc de cîteva secole. S-a întimplat odată demult, pe vremea năvălii turcilor, că o ciumă cumplită s-a abătut asupra regiunii (în Ev Mediu, de altfel, oamenii nu meau ciumă toate marile epoci mii). Deznădăjduită, mulțim se adună pe locul de azi al Borsecului, invocînd trei zile la rînd ajutorul ceresc. În zorii celei a patra, ruga fu primită și pămîntul se deschise cu zeci de izvoare tămăduitoare.

Izvorul Mureșului. Au fost dată, spune povestea, doi frați. Unul liniștit, cum pătat (Mureșul), altul viforos, plin de avînt (Oltul)...

★

În fiecare localitate climatică din Regiunea Autonomă Mîghiară, pe unde am trecut mi-am însemnat cîte o istorisire orăde acest fel. Toate deosebit frumose și bogate în date semnificații istorice.

Casa de odihnă a C.C.S. „1 Mai” — Mamaia. Iulie 1958

Directorul stațiunii Tușnad. re mi-a povestit faptele cunoscute la începutul acestor rînduri, mi-a spus la sfîrșit:

— Dumneata colecționezi leende și istorioare, mai mult sau mai puțin adevărate. Te-aș sfădă să ascuți povestea adevărată a unui om. E „în temă”. Și... Și m-a dus să-l cunosc pe Ion Marin, muncitor la o carieră de atră de lîngă Constanța, care-și strecea concediul de odihnă aci, Tușnad.

Omul acesta mi-a făcut o descriere neobișnuită:

— Am lucrat și am trăit la 100 de kilometri de litoral, dar am apucat să văd marea decît o dată pe 35 de ani.

Ce-a făcut în tot acest răstimp? Nu a sculat în fiecare dimineață la ora patru, a străbătut pe jos drumul pînă la carieră, lung de 100 kilometri, și s-a înapoiat acasă, după-amiază, la ora cîșteptă. Duminicile și le-a petrecut odihnindu-se. Truda și neceazul nu-l conduce sufletul omeneșc pe cele mai negre prăpăstii.

Timp de 30 de ani Ion Marin n-a avut vreme, n-a avut banii trebuincioși și n-a fost îndemnat de nimic să vadă marea.

O altă poveste adevărată, foarte înrudită cu cea a pietrarului Marin, am întîlnit la Borsec. Mi-a povestit-o chiar autorul și eroul ei: muncitorul Nagy Béla, aflat la odihnă, aci.

Nagy Béla e originar din Toplița. Toți locuitorii țării au auzit de Toplița, fiindcă înainte au auzit de Borsec: „pentru a ajunge la Borsec, trebuie să cobori în gara Toplița”.

Nagy Béla s-a născut și a locuit 25 de ani în Toplița, dar n-a văzut niciodată Borsecul. A privit în fiecare an miile de excursioniști care se îndreptau spre localitate, a văzut nenumărate mașini luxoase care urca dealul Borsecului, a aflat că regiunea e minunată, că viile sînt cochete, că un concediu petrecut aci nu poate fi decît minunat. Dar a înțeles tot atît de bine că un om cu originea și cîștigul lui n-are ce căuta acolo. Și nu s-a dus. După eliberare a intrat muncitor la Singeorgiu de Pădure. Statul l-a trimis aproape în fiecare vară în concediu la munte sau la mare. Anul acesta a căpătat bilet de odihnă pentru Borsec.

Ascultînd aceste mărturisiri, mi-am amintit că munca de reporter mi-a scos în cale descoperiri asemănătoare. Am întîlnit, de pildă, în raioanele marginase ale Capitalei oameni care în trecut n-au pășit niciodată dincolo de străzile cartierului lor: cetățeni din Tei sau Dudești care n-au vizitat nicicînd Luna Bucureștilor (azi Parcul de cultură și odihnă „I.V. Stalin”), locuitori din Pantelimon care au trecut doar o dată sau de două ori pe

Calea Victoriei și au aflat numai din auzite de șoseaua Cotrocenilor...

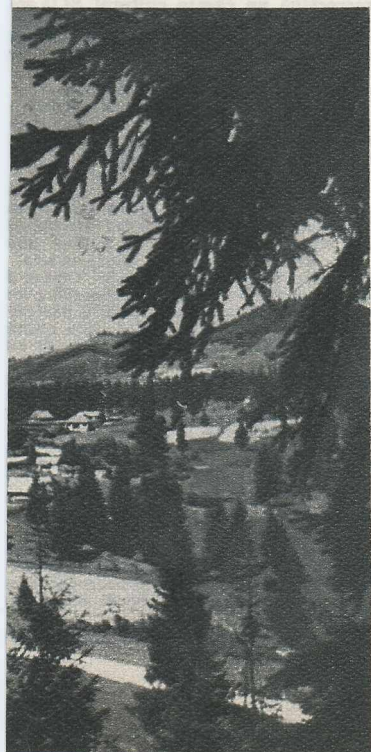
În comuna Pipirig de pe valea Ozanei am întîlnit un moșneag care n-a cunoscut trenul pînă în cel de-al 81-lea an al vieții sale. Mai precis, pînă acum trei ani, cînd brigadierii constructori au tras terasamentul prin fața casei lui. (Cu adevărat a venit atunci muntele la Mahomed).

E lucru știut că România burgheză a excelat prin anomalii și contrastele ei neobișnuite. Un scriitor străin a și numit-o, în însemnările sale, „țara contrastelor”. „În regatul acesta dunărean — scria el — există grofi care-și pardosesc camerele cu monede de aur, în timp ce milioane de țărani nu cunosc pur și simplu gustul pîinii. În București sînt saloane în care adepții lui Mallarmé duc discuții savante cu adepții lui Appollinaire, în vreme ce analfabetismul cuprinde mai bine de jumătate din populația țării” etc.

Au mai existat — aș adăuga

eu — potențați care cunoșteau vilele St. Moritz-ului, litoralul Coastei de Azur sau plajele Floridei mai bine decît localitățile natale din disprețuita Valahie. De ce oare atunci să nu fie posibil și un caz Gheorghe Marin — un om care s-a născut lîngă mare și nu a izbutit să o vadă vreme de trei decenii? Sau un caz Nagy Béla?

E adevărat: Ion Marin și Nagy Béla rămîn oarecum excepții. Nu e firesc să locuiești atît de aproape de litoral și să nu-l vezi într-un răstimp de 35 de ani. Sau să locuiești la Toplița și să nu vezi Borsecul. Concetățenii lor au apucat să vadă fără îndoială de mai multe ori și litoralul, și Borsecul. Un lucru însă e cert: nici unul dintre ei nu le-a vizitat ca vilegiaturist. Și nici unul n-a locuit în trecut în vilele stațiunilor de aci. Și din acest punct de vedere istoriile adevărate ale lui Ion Marin și Nagy Béla capătă o puternică și valabilă forță simbolică.

Una dintre cele mai tinere stațiuni climatice din țara noastră: Izvorul Mureșului.

Hotelul turistic „Albatros” de la Mamaia, dat recent în folosință.

Interviu cu niște cărți

mentară bună-cuviință. Mărturisesc că în dragostea mea pentru cărți am uneori impresia că ele îmi grăiesc și despre altele decât cele scrise pe filele lor. Chiar ieri m-am întâlnit cu o carte, la intrarea în adăpostul ei de „flotantă”. Era o veche, atât de veche cunoștință, încât s-a simțit mereu nevoia reeditării ei. Acum era îmbrăcată într-un costum sobru, ce aducea, e drept, cam tare a uniformă, și-mi zîmbea stîngherită în mantaua-i de „clasic”. Cît pe ce era să n-o recunosc, dacă nu m-ar fi interplat astfel:

— Oprește-te, prietene, și privește-mă o clipă. Scrie repede ceva despre hainele noastre, că e mai mare rușinea. E drept că, altfel, sîntem bine îngrijite, tiparul nostru e corect, deși prefețele ne mai necăjesc uneori. Dar uită-te puțin în jurul tău. Să nu vorbim despre mine. Eu nu mă deosebesc cu nimic de altele. La urma urmei, lumea mă știe și tot mă mai vrea. Dar altele, biețele de ele... Uită-te, de pildă, acolo!

Privii în direcția indicată și mă apropiai de o tînră carte, ce căuta să-și ascundă privirile. Se numea „Strada liniștită” de Paul Daniel (E.S.P.L.A.).

— Ai văzut ce-am pățit? mă întrebă ea necăjită. Am încăput pe mîna unui grafician pe nume I. Oroveanu și iată cum m-a îmbrăcat. Pe coperta mea sînt zugrăvite niște case, nici mici, nici mari, care arată ca niște măsele rare într-o gură deschisă, și par acoperite de un „landou” ciudat de pe vremuri, vopsit în culori fistichii. Ești silit să privești tot acest fundal fără noimă prin oblonul deschis între un cap, un gît de girafă și corpul geometric al unei capre gigante, care pare să fi scăpat pe jos o nu mai puțin geometrică și straniu vopsită căpriță. Nu găsești lipsită de gust această rochie năstrușnică, pe care e imposibil s-o înțeleagă și să o placă cineva?

Și alte cărți au prins viață. „Un romin în lună” de H. Stahl (Edit. Tinerețului; coperta D. Ionescu) și „Taina lacului roșu” de A. Gracev (Edit. „Cartea Rusă”; coperta S. Georgescu) îmi strigă revoltate: — Privește-ne și pe noi! Graficienii au vrut să ne facă veșminte pasămite sugestive. Dar nu știu de ce au fost atât de vitregi cei care ne-au trimis în lume și i-au lăsat să ne poacăscă astfel. Privirile oamenilor fug de noi, se întorc parcă jenate de atîta lipsă de gust și de simț artistic. N-avem și noi dreptul să fim atrăgătoare și să invităm la lectură pe cumpărătorii noștri prin coperte interesante?

Puțin mai încolo, cartea „Ilustrul N.N. din N.N.” de Ludo (Edit. Tineretului; coperta L. Lessen) stă mîhnită și tăcută. O vecină de-a ei ne-a mărturisit că într-o zi, „Ilustrul N.N.” a fost gata să... consulte o ghicitoare spre a afla ce vor să spună coperta lui, desenul acela confuz și inestetic, coloritul său care se vrea viu, dar care nu-i decît nearmonic și searbăd!

Mi-astup urechile în fața atîtor plîngeri — justificăte, de altfel, — ale victimelor editurilor și graficienilor. Dar ochii continuă să cerceteze. Și văd că sînt destule cărți la care e mai mare dragul să privești. Spre o pildă: „Cumpăna inimii” de Ștefan Gheorghiu (E.S.P.L.A.); coperta D. Vulcănescu) sau „Țara dintre zăpezi și portocale” Victor Kernbach (Edit. „Cartea Rusă”; coperta D. Stănescu). Din rafturile destinate copiilor mă salută, voios și ștremgărește, citeva cărți reușit prezentate, ca: „Fărîmăturică” de Horia Rodeanu (Edit. Tineretului; coperta și ilustrațiile de Clelia Ottono) și mai ales „Bucuriile de mine” de I. Doborolențaia (Edit. Tineretului, coperta și ilustrațiile de Florica Vasilescu); grația sugestivă, linia simplă, figurile bine desenate, armonia și gustul ales al acestora, le fac atractive. Și atunci, pe bună dreptate, mă întreb: de ce aceiași tuturi găsesc straie atît de frumoase și potrivite pentru unii copii, iar pe alții îi împopoțonează atît de jalnic?

Gata să plec fără a fi găsit răspuns la întrebare,

ascult de la ușa conversația animată a cîtorva cărți. Una spune:

— Din cauza copertei nimeni nu mă vrea...

— Am auzit spunîndu-se că îmbrăcămîntea e șoapta care deschide pofta să cunoști vorba, zice alta.

— Noi nu sîntem făcute și spre a forma gustul oamenilor? întrebă o a treia.

— Cei care ne îmbracă nu țîn seama unde mergem. Asta este! Consideră că sîntem destinate numai pentru cițiva, ca pe vremuri, și ne reduc circuitul, trage o alta concluzia.

Iar „Strada liniștită” întrebă melancolic:

— Oare noi, cărțile azi, cărțile socialismu nu avem dreptul la o brăcămintea care să ne f recunoscute pe dată, să se întrebze lumea din secol sîntem? Imbrăcămtea să ne arate de depar sîntem cărți ale vremur noi, destinate oamen muncii, oamenilor noi epocii noastre. Abraca brantul și lipsa de gust mai trebuie să intre în ptertele noastre!

Șt. BA

FILMOTECA NAȚIONALĂ ȘI O DORINȚĂ

A șaptea artă — cinematografia — deși ar putea să benefi ze din plin de epitetul de tînră, are, la numai cîteva dec de existență, un trecut bogat, glorios și interesant. De la pelici lui Lumière pînă la revelația „Cuirasatului Potemkin” sau la ex zia de optimism din „Volga, Volga”, de la primele dar atît un tarele filme ale lui Charlot pînă la efervescența poetică a t Ptușko, de la patriotismul înflăcărat al lui Eisenstein pînă capodoperele de azi ale lui Kalatozov sau Laurence Olivier, t vorbeste despre drumul vertiginos al unei arte care se afirmă fel de trainică ca și teatrul, la fel de inspirată ca și poezia, tot de armonioasă ca și muzica. Fîrec, așadar, să se creeze legături ternice între diversele producții naționale de filme, tocmai pe t acestei moșteniri comune, a acestui tezaur de experiență artistică tehnică. Pentru a păși către nou, către progres, preluăm cele înaintate tradiții ale trecutului. În acest sens, arhivele de fi sînt, pentru cinești ca și pentru publicul larg, instituții tot de prețioase ca și galeriile de pictură ori bibliotecile cu ediții r și scumpe. De aceea, inițiativa Ministerului Învățămîntului Culturii de a crea o filmotecă națională se înregistrează ca un necesar, ca un sprîjin în plus dat în primul rînd cinematogra rominești și creatorilor ei. Cinematografia noastră, care și-a a mat viguros în ultimul deceniu potențele-i artistice, încep a-și contura o personalitate proprie, înregistrează mereu noi cre artistice valoroase. Odată cu filmele noi, se împun atenției pub și nume noi de actori, regizori, operatori. Formarea lor cit r temeinică și multilaterală este un imperativ căruia filmoteca na nală îi servește din plin.

La marginea Bucureștiului, se ridică o mică clădire vreo patru cămăruțe zugrăvite de ajuns de rudimentar, cu mobilier tot atît de rudimentar, din care lipsește un amănunt civilizației curente: becurile electrice. Aspectul rural al constr fției (deși astăzi termenul de „rural” implică din ce în ce mai pu lipsa curentului electric) te îndeamnă să bănuiești aici o admin trație de fermă sau, mai degrabă, un ocol silvic. Eroare. Avem de face cu sediul Arhivei Naționale de Filme. Sediul actual, fiindcă planurile de viitor ale Ministerului Învățămîntului și Culturii înscrisă construcția unui pavilion special pentru Arhiva de film Deocamdată, cum nu există decît proiectul noii clădiri, să mîrginim la cercetarea actualilor condiții de existență ale ins tuției. Așadar, citeva încăperi și o mîna de salariați, mai m sau mai puțin calificați pentru treburi cinematografice de ar vă. Problema numărul unu pînă foarte de curînd: o sală proprie vizionare și o masă de montaj. Amîndouă nerezolvabile pînă cî va fi gata instalația de lumină electrică. Vreme de nu știu c luni de zile Arhiva și-a văzut paralizată activitatea din prici eterne probleme: sala de vizionare. La un moment dat a apăr o soluție: Institutul de artă teatrală și cinematografică „I.L. Ca giale”, cu sala sa de proiecție. Cu o rezervă, bineînțeles: cînd aici au loc proiecții pentru studenți. Deoarece nici simbioza acelu nu s-a dovedit fericită — distanța mare de la Arhivă la Instiți posibilități reduse pentru transportul filmelor încoace și încoi timp limitat pentru vizionari — s-a ajuns azi la o nouă formulă s-a descoperit în comuna respectivă a cămăra culturală. Și la ace cămină, o sală de spectacole. Evrika! Facem aici vizionăr pentru identificarea filmelor ce au intrat în patrimoniul Ar vei! Și cu masa de montaj cum rămîne? O chestiune de vîit cînd cei înasărinați cu instalarea luminii se vor dumiri cinematografia fără curent electric nu s-a inventat încă.

În aceste condiții, pe care caracterizîndu-le drept vitregi e exagerăm de fel (și vinovată de această situație este, neîndoi nic, Direcția Generală a Cinematografiei), ce a făcut într-un de la înființarea ei Arhiva Națională de Filme? Cum era și fire să se întîmple, foarte puțin. Abia 170 de filme identificate, fișă filmografică în bună regulă, deusă în începutul de cașal al Arhivei. Neavînd decît de circa trei luni un sediu stabil (an trecut s-a plimbat prin diferite etaje ale Ministerului Învățămî tului și Culturii) nu a putut nici prelua sutele de bobine afie la studiourile „București” și „Alexandru Sahia”, nici — parțial — fondul de filme pus la dispoziție de Direcția Rețelei Cinemat grafice și Difuzării filmelor. Ca să primescă toată această avei Arhiva are nevoie de un depozit special amenajat pentru păstrat în condiții optime a peliculei, mai ales a peliculei care numă o vîrstă de citeva decenii. Și acest dorit depozit este încă „în cu de amenajare”...

S-a împlinit aproape un an de la înființarea Arhivei Națione de filme. Din păcate nu-l putem aniversa înființarea decît adî sînd Direcției Generale a Cinematografiei din Ministerul Învă mîntului și Culturii un reproș dintre cele mai serioase. De aștia tărăgănare într-o problemă în care toată lumea e de acc să se facă maximum, o arhivă de filme fiind un adevărat teza cultural, o istorie a celei mai tinere arte — cinematografia? I ar fi fost normal ca în orășelul cinematografic ce a luat fiin la Buftea să se găsească loc și pentru Arhivă, cu depozitul ei filme și sala de proiecție la un loc?

Acest vechi deciderat — despre care se scrie în presă de mai bi de trei ani — trebuie, în afîrîit, să lasă dia scufecete copilarii O arhivă nu e nici lux, nici divertisment; e un monument istori și un izvor de cultură. Ministerul de resort să-l acorde importan cuvenită.

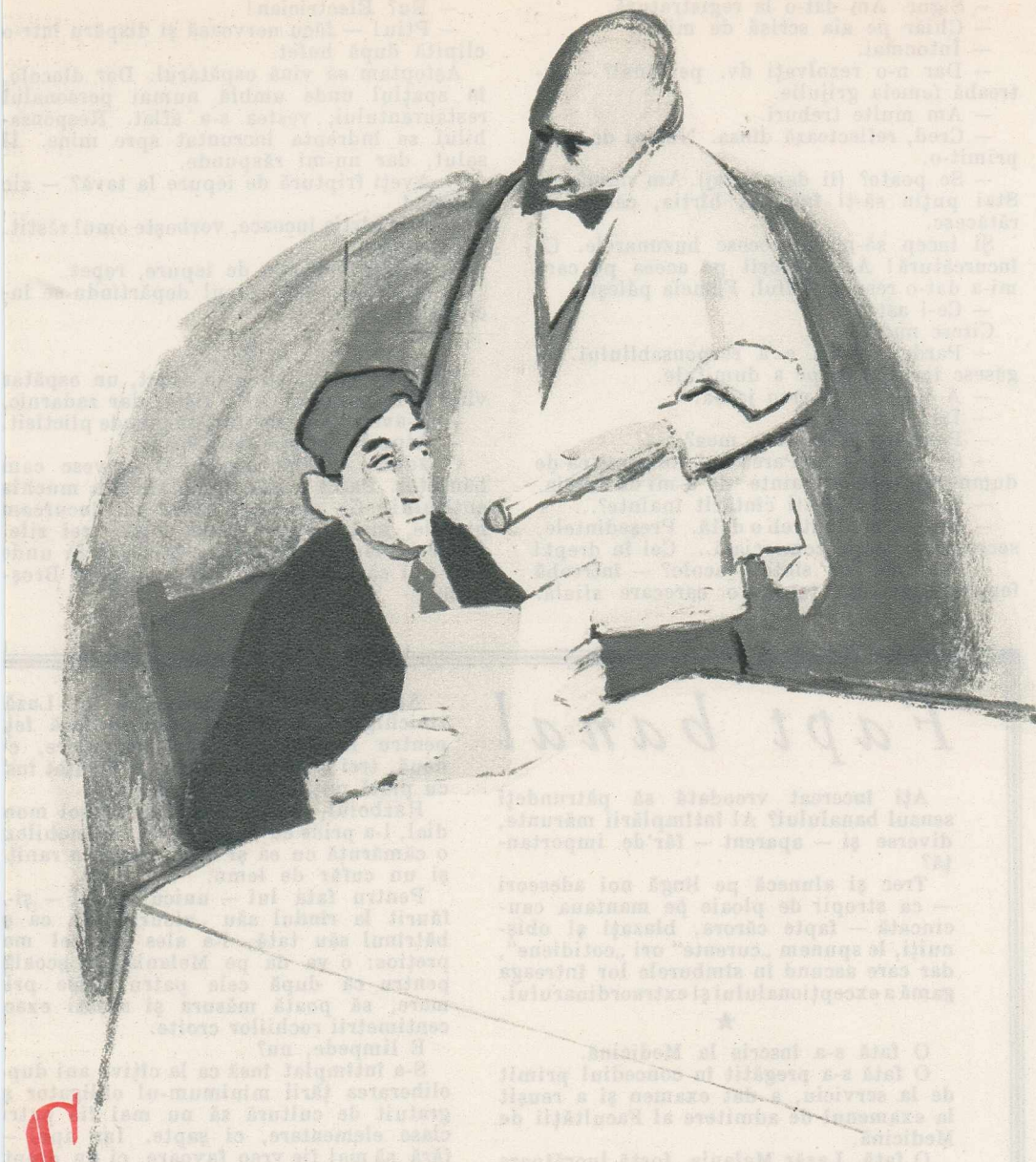
M. MARINESCU-SAND

E poate axiomă sau clișeu adevărul că dintre toate obiectele cu care avem de-a face, cel care are cea mai multă viață, care efectiv ne vorbește, este cartea. I s-a întîmplat, desigur, fiecăruia dintre noisă ia în mîna o carte și, pe măsură ce citește, să uite că este în „acțiune de lectură”, după cum nu-ți dai seama că faci pași atunci cînd umbli. Ți se pare că cineva povestește, arată, mimează, proiectează acțiunea. Cine iubește într-adevăr cartea, o ascultă, și ea îi vorbește. Lucrul e firesc: cînd te gîndești cîtă viață a intrat cu adevărat în nașterea unei cărți!

Dacă te lași cuprins de aceste gînduri și intri — mînat de ele — într-o librărie, ai uneori o strîngere de inimă. Multe cărți te întîmpină în straie care par o sfidare, o lipsă de ele-

SÎNT UN OM MARE...

— schiță —

de N. DĂSCĂLESCU

Ilustrație de D. NEGREA

Trebuie să mă mut neapărat și cât mai urgent, deși domiciliesc în acest cartier de numai trei săptămîni. M-a luat lumea drept un om mare și de aceea nu am tihnă.

— Tinerel! Cum s-o fi cocoșat acolo? — zice madam Broșteanu.

— Aș! Birocrat mărunț, sorol! — o contrazice cu bunătațe prietena dumneaei, Sultana Dumitrașcu.

Balanța s-a inclinat către spusele celei dintîi. Așa, pe negîndite, madam Broșteanu s-a nimerit în vizită la proprietarul meu. Și, pentru că gazda are puțină treabă, sînt nevoiți să mă întretin eu cu musafirul, în hol.

— Nu prea vă arătați în lume — începe madam Broșteanu conversația cu mine pentru că eu din fire sînt cam posac.

— Ocupat, răspund scurt și cu ochii spre ușă, așteptînd să-mi văd interlocutorul.

— Aveți desigur slujbă mare! 12/3, 12/1?

Nu pricep nimic din fracțiunile astea — dar musafirul vorbește mai departe cu o siguranță uimitoare.

— Sînteți șef!

Fără să deschid gura, încerc să-i precizez cu un gest semnificativ că sînt un... „modest“. Aș! Parcă tocmai pe dos a înțeles. Reia cu mai multă voluptate:

— Nici nu se putea! Slujbă mare! Se vede că de colo!

Și pentru că odată s-a întîmplat să viu cu mașina instituției acasă și să mă aștepte șoferul pînă ce mi-am aranjat o valiză, madam Broșteanu, care din nefericire „trebăluia“ prin fața casei chiar în momentele descinderii mele, și-a format concluzia definitiv și irevocabil. Acum nu mă mai slăbește:

— Aveți desigur trecere!

Da, cînd e stopul pe verde sau cînd bariera nu stă orizontal în fața tramvaiului 8, am trecere. Dar poți să-i spui un asemenea bagatel dumneaei, care îmi poartă atîta stimă din cap pînă în picioare?

— Știți... și nepotul meu vă stimează — reia dînsa, ca nu cumva discuția noastră să se stingă în suprema clipă.

Are un nepot, gîndesc eu.

— ... Dar nu îndrăznește să vă roage.

— Ce? scap timid printre dinți o întrebare stăpînită.

Parcă aș fi rostit un adevărat discurs într-atît de extaziată mă privește madam Broșteanu pentru acest singur cuvînt. Lasă un interval de cîteva secunde, apoi țîntește:

— E cam debil, mititelul... Dacă ați vrea să puneți o vorbă! La dumneavoastră e altceva; birou, cu călimară și toc, ca pentru funcționari adevărați.

— Să vedeți...

Dar n-apuc să termin. Dînsa își reia repede vorba.

— Zău, e așa de inimos! Păcat că nu-l cunoașteți! Dacă sînteți atît de ocupat!... Se zbate cu alte alea.

— Cred că nu ne... și iarăși nu pot să termin.

— ... L-au numit normator tocmai la marginea Bucureștiului. Și ce credeți? Are școală: gimnaziul!

Bag de seamă că madam Broșteanu a terminat de spus tot ceea ce avea pe inimă. Dar, amabilă cum e, dă mai departe cu peria peste scamele imagine care s-au așternut pe costumul unui „om mare“.

— Cu siguranță că dv... Nici nu pot să cred alt fel...

Ce să-i răspund? Totul e de prisos. Totuși, mă gîndesc că norocul, care m-a ajutat atunci cînd am obținut repartiția pentru camera din vecinătatea lui madam Broșteanu, mă va salva și de data aceasta. Și într-adevăr, pe ușă intră gazda mea. Mă înseninez, dar sînt la limitele extazului, cînd în urma gazdei apare și Teodor, rubedenia mea, văr din partea tatălui. Îmi vine să-i sărut pe amîndoi de zeci de ori.

— Mi-a făcut plăcere — suride madam Broșteanu.

Am scăpat! Dar pentru cit timp? Pînă seara, cînd infometat, am intrat în restaurantul din cartier. Dacă știam, aș fi mîncat a doua zi.

★

Abia m-am așezat pe scaun, cînd de la o masă îmi zîmbește cineva. O cunoștință! Madam Broșteanu. E cu soțul și, dacă nu mă înșel, și cu nepoțelul, un tînăr cam sfrijit, cu nod delicat la cravată, cu părul pomădat lăsat lung la spate. Parcă fuge scaunul de sub mine. Dar nu, madam Broșteanu, angajată într-o discuție cu familia și cu ceilalți doi comeseni, se mulțumește să-mi zîmbească. A! Și soțul dumneaei zîmbește! E un om voinic, roșu la față și cu o mustață stufoasă. Parcă și nepotul și-a descrețit fruntea. Sînt gata să zîmbesc și eu, dar am pălit iute. Mi-am adus aminte că iar am comis o mojiție. Îmi pare că tot madam Broșteanu m-a salutat întîi. Cînd o să mă dezvăț?! Abia de pot să mă observ cu un ochi. Dar oamenii, binecrescuți, mă privesc mai departe binevoitori. Apoi, ospătarul, care a adus fripturile la masa familiei Broșteanu, se oprește lângă mine. Zîmbește și el. Ce-o fi vrînd?

— Nu vă supărați, vreau să vă schimb friptura. Au sosit specialități... Un vinișor întîi?

Nu mai pricep nimic. Omul cu haina albă consideră propunerea acceptată, și-și face datoria. De fapt, de aici mi se trage. Din seara aceea întreg personalul localului își concentrează privirile asupra mea încă de la intrare. Mai întîi ospătarul care servește la mesele din preajma sobei, apoi femeia de la bufet, cea de la casă, și chiar responsabilul. Simt că îmi cad în cap zeci de farfurii cu piftie, kilograme de friptură, întreg galantarul — cînd îi văd cum mă țintuiesc.

După o vreme, femeia de la bufet, zice-se rudă foarte apropiată cu madam Broșteanu, a căror asemănare mă uimește, n-a avut tăria să suporte jocul acesta și s-a apropiat de mine.

— Lucrați la sfat?

— Da — răspund scurt, fără să-mi trădez meseria sau măcar să dau ceva de bănuit. Miracol. Efect colosal.

— Ce bine îmi pare!...

O privesc curios. Vocea ei seamănă leit cu vocea lui madam Broșteanu.

— ... Ah! responsabilul ăsta! Nu mai e de trăit.

— De ce? — întreb fără să înțeleg asociația de idei.

Și pentru că femeia n-are timp s-o pornească pe ocolite, ca sora ei, îmi spune repede ce o răscolește:

— O să aflați tot. Ca să știți și dv. cine-i dumnealui.

Curios să văd figura personajului aflat în discuție mă întorc puțin spre locul unde stă de obicei responsabilul. Dar n-am timp decît o clipă. Femeia a și început:

— Alaltăieri a turnat o găleată cu apă în butoiul cu bere. Nu el; Mitică, ăla de la țejghea, dar cu știrea dumnealui. Și ieri...

— Cînd? — intervin amintindu-mi de halba de ieri.

— Da, ieri! A adus acasă trei sticle cu

țuică, „rămășițe“ adunate tot de Mitică. Asta face din litru 13 pahare de cîte „o sută“. Zece pentru clienți, iar restul pentru suflătorul lui și al responsabilului. Acum o săptămînă i-a cumpărat bicicletă băiatului și se tot interesează de un pian.

Mi se răcise friptura ascultînd cu cît patos mărturisirea femeia.

— Dar asta nu-i tot.

— Cum?...

— Să vedeți... A! se uită hoțomanul asta de Mitică... Știți ce? Le scriu pe hîrtie. Le aduc îndată.

Dispare, pentru ca după vreo 25 de minute să-mi înmîneze cu multă discreție cîteva foi de hîrtie mărunț impăturate. Ca „om mare“, păstrez buna-cuviință. Nu pot să citesc chiar aici, mai ales că Mitică a plecat de la teșghea și se tot învîrtește în jurul meu. A simțit ceva. Altfel, cum să-mi explic întîmplarea de a doua zi?

★

Intru, de data aceasta pe la ora prînzului. Lume multă, ca duminică. Femeia de la bufet lipsește. Dar ce să vezi? Cînd să mă instalez, cineva mă prinde ușor de umăr. Mă întorc. Chiar dumnealui în persoană, responsabilul. Zîmbind amabil, mă invită alături, unde fața de masă e albă ca spuma, solnița e plină de sare mărunță și are la mijloc scobitori. Pe masă nici urmă de fărîmituri, iar în pahar un șervețel răsucit. Am impresia că am nimerit în cu totul alt local.

— Poftiți aici, spune dînsul. — Pe aceea trebuie s-o schimbăm. Iar apoi și mai binevoitor:

— Doriți o ciorbă de perișoare? E minunată! Avem și friptură cu sos. E de porc!

— Fie, zic, fără să mai cercetez conținutul listei.

— Imediat!...

Și într-adevăr, mai imediat ca oricînd, un ospătar îmi pune primul fel pe masă. Scoate tacimurile din buzunarul de sus al hainei, le șterge cu cîrpa albă și le așază discret în preajma farfuriei. Aleargă apoi să se îngrijească de celălalt fel, fără să-i pese de strigătele celor din jur. M-or fi învidiînd. Ce să le fac! Dacă nu sînt și ei „oameni mari“!... Înghit cîteva linguri de ciorbă. E grozavă!... Ce simț deosebit are responsabilul! Dar parcă e un făcut: și azi am impresia că voi minca ciorbă rece. Responsabilul stă foarte aproape de mine. Numai ce-l privesc, și-mi spune surîzător:

— Poftă bună!

Îi mulțumesc. Omul își freacă mîinile pentru serviciul ireproșabil.

— Știți, mîine avem iepure la tavă — îmi șoptește, ca nu cumva să divulge mai departe existența unui asemenea deliciu... La noi se prepară minunăta.

— Cred, confirm, mai mult ca să dau un răspuns.

Se poate să rămîn indiferent în fața interesului pe care mi-l poartă? Lîngă mine stă doar însuși responsabilul restaurantului! Mă rog, care dintre clienți mai are o asemenea cinste? Cine mai are pahar cu șervețel răsucit și solniță cu scobitori?

— Dar avem și greutăți, reia omul.

— Cu vînatul? — întreb gîndindu-mă la meniul de mîine.

— Da' de unde, aici în local. N-avem personal corespunzător.

— Adică? — îmi ridic privirea spre el.

— Bunăoară, bufetiera. Asta-i o femeie necorespunzătoare. Avem plîngeri. Taie porția de brînză cît muchia cuțitului. Cașcavalul, șunca și mai subțiri. Cîntărește din ochi. Un kilogram, în mîna ei are 1500 grame. Are un fecior normator. Slujbaş mărunț. Umblă să-l căpătuiască la birou. Un începător, un neprinceput. Nici nu știe să țină condeiul în mînă. Să-l vedeți ce îmbrăcat e! După ultimul jurnal. Nu-i dovadă sigură? Dar cite altele! Dacă sînteți de acord, vă dau o notiță. Să fie mutată în altă parte.

Mă tot gîndesc la fiul bufetierei și încerc să fac o asociație între el și nepotul lui madam Broșteanu.

★

Luni și marți m-am cam incurcat în treburi, măcar că sînt „om mare“. Dar miercuri seara sînt prezent la restaurantul din cartier. Ce atenție de cum am intrat! Mai întîi bufetiera. Nici nu știu cînd a venit la masă.

— S-a aranjat?

— Ce?

— Cu hîrtia.

— Sigur. Am dat-o la registratură.

— Chiar pe aia scrisă de mine?

— Intocmai.

— Dar n-o rezolvați dv. personal? — întreabă femeia grijulie.

— Am multe treburi.

— Cred, reflectează dînsa. Numai de-or fi primit-o.

— Se poate? (îi dau curaj). Am numărul. Stai puțin să-ți înmînez hîrtia, că eu le rătăcesc.

Și încep să-mi scotocesc buzunarele. Ce incurcătură! Am nimerit pe aceea pe care mi-a dat-o responsabilul. Femeia pălește.

— Ce-i asta?

— Citesc numele.

— Pardon! Asta e a responsabilului. O găesc imediat și pe a dumatilă.

— A scris și el vreo jalbă?

— Da! Duminică!

— Pesemne împotriva mea?

— Se prea poate. Parcă îmi amintesc că de dumneata vorbea înainte de a-mi da hîrtia.

— Și dv. nu le-ați cîntărit înainte?...

— Eu? — mai întreb o dată. Președintele, secretarul, secția comercială... Cei în drept!

— Păi, dv. ce sînteți acolo? — întreabă femeia, păstrînd totuși o oarecare sfială.

— Eu? Electrician!

— Ptiu! — făcu nervoasă și dispăru într-o clipită după bufet.

Așteptam să vină ospătarul. Dar dincolo, în spațiul unde umblă numai personalul restaurantului, vestea s-a aflat. Responsabilul se îndreptă încrunțat spre mine. Îl salut, dar nu-mi răspunde.

— Aveți friptură de iepure la tavă? — zic zîmbind.

— Adă hîrtia încoace, vorbește omul răstit. I-o întind.

— Doresc o porție de iepure, repet.

— N-avem, strigă omul depărtîndu-se în ciudat.

★

După un timp, nu prea scurt, un ospătar vine la masa mea. Cer o listă, dar zadarnic.

— N-avem decît răcitură, răspunde plictisit.

— Atunci o porție de brînză.

O aduce, călcînd agale. O privesc cam bănuitor. Parcă e abia jumătate din muchia cuțitului! Ce ghinion! Dacă nu incurcam hîrtiile, mai mîncam bine două, trei zile. Chiar și friptură de iepure la tavă! Și unde mai pui că acum o să afle și madam Broșteanu!

Fapt banal

Ați încercat vreodată să pătrundeți sensul banalului? Al întîmplării mărunte, diverse și — aparent — fără de importanță?

Trec și alunecă pe lîngă noi adeseori — ca stropii de ploaie pe mantaua cauciucată — fapte cărora, blazați și obișnuiți, le spunem „curente“ ori „cotidiene“, dar care ascund în simburile lor întreaga gamă a excepționalului și extraordinarului.

★

O fată s-a înscris la Medicină.

O fată s-a pregătit în concediul primit de la serviciu, a dat examen și a reușit la examenul de admitere al Facultății de Medicină.

O fată, Lazăr Melania, fostă lucrătoare la fabrica „Răscoala din 1907“ și în atelierelor „Micilor Meșteșugari Metalurgiști“, este în prezent studentă la stomatologie.

Fapt banal, nu? De acord. Atîtea și atîtea fete au dat examene pe la diverse facultăți, atîtea și atîtea tinere și tineri lucrători s-au prezentat pentru admitere la toate școlile superioare.

„Chestiile“ astea nu mai uimesc, nu mai impresionează pe nimeni.

★

Bătrînul tinichigiu Lazăr din Pitești își iubea copiii la fel cum îi iubesc eu, dumneavoastră și toți tații și mamele din lume. Nu o dată el s-a gîndit la viitorul băieților și fetelor sale.

Visul său — și-n ierarhia viselor își pusese ochii pe cel mai prețios — era să-și poată vedea băieții cu o meserie, iar fetele pricepute la croitorie și gătit. N-a fost prea ușor. Ucenicia începea cu spălatul copiilor meșterului și cu palme, cu spartul lemnului pentru cucoana patronului și cu foame, cu spinarea cocoșată de coșnița jupinului și cu picioarele goale — sfîrșind după ani de slugăreală de pomană, cu recompensa agățată de colțul surusului domnului stăpîn:

— Da, de doi ani lucrezi ca o calfă. Din luna asta ar trebui să-ți plătesc. Dar nu te mai pot ține. Trebuie să-nvețe și alții meseria. Îmi pare rău că pleci. M-am învățat atît de mult cu tine!...

— Da, de doi ani lucrezi ca o calfă. Din luna asta ar trebui să-ți plătesc. Dar nu te mai pot ține. Trebuie să-nvețe și alții meseria. Îmi pare rău că pleci. M-am învățat atît de mult cu tine!...

— Da, de doi ani lucrezi ca o calfă. Din luna asta ar trebui să-ți plătesc. Dar nu te mai pot ține. Trebuie să-nvețe și alții meseria. Îmi pare rău că pleci. M-am învățat atît de mult cu tine!...

— Da, de doi ani lucrezi ca o calfă. Din luna asta ar trebui să-ți plătesc. Dar nu te mai pot ține. Trebuie să-nvețe și alții meseria. Îmi pare rău că pleci. M-am învățat atît de mult cu tine!...

Așa a învățat meserie fiul lui Lazăr tinichigiu. A învățat cum să facă feț pentru mașinile de gătit populare, c două, trei și patru ochiuri. A învățat îns cu plată puțină și nevoi multe.

Războiul, cel de-al doilea război mondial, l-a prins cu o „avere“ cît să mobilize o cămăruță cu ea și să-și umple o raniță și un cufăr de lemn.

Pentru fata lui — unicul copil — și-făurit la rîndul său „visuri“. Și, ca și bătrînul său tată, l-a ales pe cel mai prețios: o va da pe Melania la școală pentru ca după cele patru clase primare, să poată măsura și socoti exact centimetrii rochiilor croite.

E limpede, nu?

S-a întîmplat însă ca la cîțiva ani după eliberarea țării minimum-ul obligator și gratuit de cultură să nu mai fie patru clase elementare, ci șapte. Iar apoi — fără să mai fie vreo favoare, ci un drept a venit gratuitatea la cursurile superioare.

Ce meserie să-i aleagă fetei? — se-ntrebă acum bucuros tatăl. Școala medie tehnică de radio-comunicații era la doi pași. Melania Lazăr — fata frunțașului în producție, de două ori decorat, Z. Lazăr — absolvit școala tehnică de patru ani de radio-comunicații.

— Trebuie să-ți găsești acum un serviciu — i-a spus taică-său.

Melania a intrat în atelierelor cooperative „Micii Meșteșugari Metalurgiști“, unde a învățat să taie ghiventurile la șuruburi.

A trecut aproape un an. Nepoata lui Lazăr tinichigiu din Pitești a trecut la filatura „Răscoala din 1907“. Fabrica în oricum ceva mai mult decît atelierul cooperativei!

Și iată că survine un mare, un extraordinar „fapt banal“. Comunicatul apărut în presă anunța că fabricile și întreprinderile de producție pot trimite în școl superioare, în facultăți, pe cei mai buni și mai pregătiți dintre muncitori, asigurîndu-li-se concediul respectiv, salarizarea și condiții de meditații. Sfatul populației face cunoscut ținerea unui concurs de burse pentru candidații la facultăți.

★

Fata ce lucruse la mașina de tăiat ghivent, Melania meșterului Lazăr tinichigiu, este astăzi studentă la Medicină. Acum un an nepoata și sistrănepoata unei familii de simpli și cinștiți muncitori a pășit treptele Facultății.

★

Sînt de acord cu dv. că faptul este banal. Dar numai la noi sau într-o altă țară condusă de muncitori; în alte țări — știți care — faptul devine extraordinar de necrezut și absolut de învidiat.

Anton ALEXI

CU OCHII ÎNCHIȘI

Reportaj de C. BOZBICI

In principiu fiecare dintre noi știe ce este moral. S-ar putea vorbi, pe bună dreptate, ore în șir despre moralitate fără a epuiza subiectul. Aceasta este o problemă cu care fiecare sîntem de acord. Păcat că, uneori, cînd este vorba de a noastră atitudine, lucrurile se mai întîmplă...

La toate acestea mă gîndeam în timp ce stam de vorbă cu Ana Gusman. Lacrimile îi curgeau și-roaie pe obraji, iar cuvintele le ieșeau cu durere. Lacrimile au darul să impresioneze. Ele sînt exteriorizarea regretului. Dar ce păcat că, uneori, regretele sînt tardive...

De ce plîngea Ana Gusman? E o poveste destul de incilcîță. În cîteva cuvinte se poate rezuma astfel: a călcat disciplina instituției în care lucrează.

Ana Gusman este vînzătoare la magazinul „București”. În cîteva rînduri Coman, șeful serviciului comercial al magazinului, a venit să-i ceară bani împrumut. Ce poate fi rău în aceasta? Doar nimic nu te poate opri să-ți ajuți colegii! De banii tăi personali dispui cum vrei. Numai că Ana Gusman nu-l ajuta din avutul personal, ci lua acești bani din vînzările pe care le făcea la tonetă. Împrumuta din sumele încasate, care de fapt nu-i aparțineau.

— O să-ți aduc peste cîteva ore... sau mîine, îi spunea Coman.

Și orele treceau, ba se scurgeau și zile, Ana Gusman nota pe o hîrtie ca să nu uite, și era împăcată. Poți oare să n-ai încredere în șeful serviciului comercial? Doar e șef!

Iată însă că la 31 mai, Coman vine și-i dă două poșete să le aibă în inventarul tonetei. Acestea reprezentau echivalentul sumei pe care o datora. Aranjamentul era clar: mi-ai dat bani, și-am dat în locul lor poșete. Sîntem chit! În treacăt, Coman o anunță atunci că i se va face inventar. (Se poate să nu ajuți un coleg atît de îndatoritor?) Numai că Ana Gusman nu se întrebă și nici nu bănuia de unde vin aceste două poșete. Ea nu știa că șeful serviciului comercial luase poșetele de vinilin de la magazie, spunînd că are nevoie de ele pentru direcția generală... Și iat-o acum pe Ana Gusman în încurcătură. Totul îi este clar. Dar la o singură întrebare nu poate răspunde: de ce a scos bani din vînzare și i-a dat împrumut?... Știa

că nu este voie? Știa. Atunci? Lacrimile nu se spală greșelile, ne-regulile nu se iartă, iar regretele sînt tardive...

II.

Sînt cazuri în care unii oameni abuzează de funcțiile lor. Fără îndoială că pînă la urmă acei care abuzează își primesc sancțiunea meritată. Dureros este însă că oamenii cinstiți care sînt martori la aceste abuzuri, închid la un moment dat ochii, se fac că nu le văd și tac, făcîndu-se prin aceasta complici.

Șefa serviciului planificare de la același magazin, Paula Aureliu, este o femeie care primește nenumărate cadouri: de la soț, de la mama etc... După cum se vede, o femeie căreia i se dă atenție. Și la un moment dat cadourile se îngîmădesc în așa hal, încît stingheresc. Unele îi sînt chiar inutile, altele nu-i mai plac. Dar o femeie ingenioasă găsește nenumărate soluții. Mai ales cînd lucrează într-un mare magazin și are o funcție de răspundere. E atît de simplu să apelezi la colegi, la subalterni. Așa se face că în luna martie a adus la raionul de confecții damă două capoate de diftină (primite cadou) și un furou de crep satin, pe care vînzătoarele, foarte drăguțe și îndatoritoare, le-au schimbat — fără să prezinte vreun bon că le-ar fi cumpărat de aici — pe un costum „deux-pieces”. Sosise primăvara doar! Peste puțină vreme trimite pe una din salariatele serviciului să le roage pe vînzătoarele de la raion să-i vîndă o bluză bleu. Fără bonul de cumpărare. Și din timp în timp, „cadourile”... înghesuindu-se, mai schimbă la același raion două cămăși de noapte, o fustă de gabardină, diferite bluze albe etc. Cu bon de cumpărare? Bineînțeles că fără! Pînă aici este clar că șefa serviciului planificare, Paula Aureliu, a făcut comerț, ilicit, într-o instituție de stat. Dar vînzătoarele? Vînzătoarele — să nu vă mire — cu toate că li s-a părut suspect că schimbă atîtea „cadouri”, au închis ochii și au tăcut! Este prea simpatică tovarășa Paula ca să nu comită, din dragoste față de ea, o „nevinovată” ilegalitate. Dar iată că, într-o zi, cînd au primit să schimbe o bluză albă, vînzătoarea Berevoznic Ioana a recunoscut scrisul ei pe dosul gulerului, unde notase talia, prețul și numărul articolului. Însă ele știau că nu-i vînduseră Paulei Aureliu o ase-

neena bluză niciodată. „Foarte suspect!” își spun din nou fetele. „Oare n-a fost sustrasă cumva? Doar la raion s-a constatat un minus care se ridică la cîteva mii de lei”. Fetele pun bluză într-un loc sigur și... tac. Proverbul bătrînesc spune doar că tăcerea-i ca mierea...

Totuși fiecare își dădea seama că greșește. Vînzătoarea Diaconu Florica, neliniștită, stă de vorbă cu soțul ei. El o sfătuiește ca întreg colectivul să reclame directorului aceste abuzuri.

„N-avem dovezi”, se pretextează și taina se păstrează.

Fiecare se reține să facă pasul decisiv. Manea Florica pentru că îi e jenă. Berevoznic Ioana, pentru că îi este frică. Diaconu Florica, pentru că nu sînt destule „dovezi”. Lăzărescu Constanța și Niculescu Maria, pentru că nu-și inchipuie că tovarășa Paula ar putea fi necinstită. Iar Geta Crista, pentru că așteaptă s-o prindă asupra faptului...

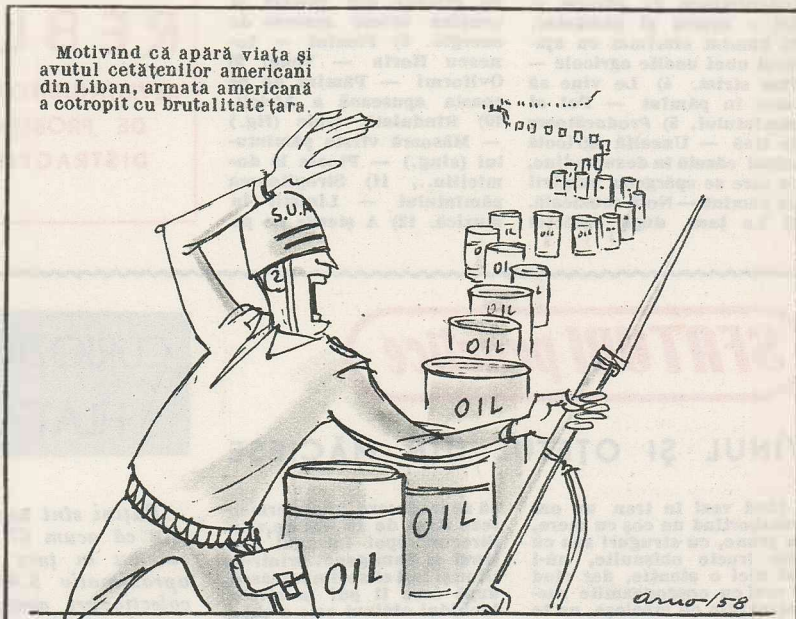
Aceasta este comportarea ochilor închiși. Căci cum alt fel s-ar putea numi atitudinea vînzătoarelor de la raionul confecții de damă care, conștiente fiind că sînt solicitate să facă un lucru

ilegal — să schimbe marfă fără bonuri — nu iau nici o atitudine și nu refuză. Evident că aceste practici trebuie stîrpite. În cazul nostru, cei vinovați își vor primi pedeapsa meritată.

Dar, pentru ca lucrurile să meargă într-adevăr bine, și pentru ca abuzurile să fie stîrpite din fașă, este necesar ca fiecare om, oricît de mărunț este răspunderea sa, să ia imediat atitudine față de acei care, profînd de încrederea altora, „confundă” bunurile obștești cu cele personale.

A fi cinstit, a avea o atitudine morală și deci a-ți face datoria atît față de tine însuși cît și față de societate, înseamnă a munci cu ochii deschiși, ochi care să vadă și să nu-i ierte pe cei care, lîngă tine, nu vor să muncească cinstit.

Aceste ultime fraze par cunoscute și moralizatoare. De fapt așa și sînt. Ele au fost cunoscute și înțelese ca atare și de personajele acestui material înainte încă de a se întîmpla faptele arătate, adevărul însă pe care-l conștin a fost, din păcate, înțeles mai tîrziu.

Motivînd că apără viața și avutul cetățenilor americani din Liban, armata americană a cotoplit cu brutalitate țara.

— Adunărrea!!! Tot ce-i „american” în spatele meu!

(Desen de ARNO)

În privința problemei înarmării atomice există o concordanță perfectă între punctul de vedere american și cel vest-german.

(Ziarele)

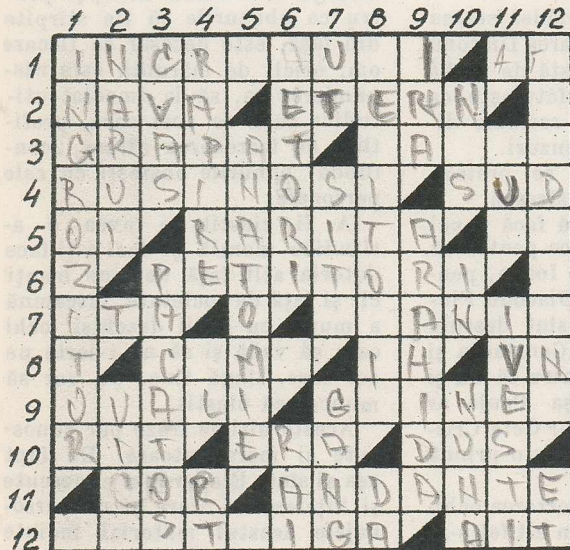

Bruderschaft... nuclear, pe cale de infiripare.

(Desen de V. TIMOC)

Cuvinte încrucisate

PĂMÎNT

ORIZONTAL: 1) Nu-i mai încape pământul — Pe pământurile Dobrogei. 2) Te îndepărtează de pământ — Cîi e lumea și pământul. 3) Pământ sfîrșit cu ajutorul unei uneelte agricole — Plus striat. 4) Le vine să intre în pământ — Pol al pământului. 5) Producătoare de lînă — Unealtă agricolă astăzi căzută în desuetudine, cu care se spîrgeau bulgării de pământ — Notă muzicală. 6) La țară, după obiceiul

pământului sînt trimiși acasă la mireasă, în ziua nunții, înaintea mirelui. 7) Așa — Se extrage din pământ și conține uriașe rezerve de energie. 8) Pământ — Ionescu Horia — Vene! 9) Ovipormi — Pământ de pe coasta apuseană a Africii. 10) Rînduială, tipic (fig.) — Măsoară vîrsta pământului (sing.) — Ploale la domiciliu... 11) Stropitoare pământului — Linistit în muzică. 12) A șterge de pe

fața pământului — Interjecție.

VERTICAL: 1) Mînia pământului. 2) A da la pămînt — Culpe. 3) Băutură răcoritoare — Încărcat de păcate. 4) Luare cu forța — Pronume — Petre! 5) Structura unui organ. 6) Au cules și acest „Pământ”... — Nu-l rabdă pământul. 7) Do — Stație C.F.R. din apropierea Capitalei — Loc de trecere pe sub o construcție, la nivelul pământului. 8) Pământ — Prepoziție. 9) Curelușă — Alună de pământ. 10) Oraș în R.P.F. Iugoslavia — Prepoziție... din pământ — Nașă. 11) Bogăție din pământ — Răsari ca din pământ... Îngă Galați. 12) De cînd lumea și pământul — Conjunție latină.

La 5 și 20
ale fiecărei luni apare
REBUS
REVISTA IUBITORILOR
DE PROBLEME
DISTRACTIVE

**CURIOZITĂȚI
FILATELICE**

să se macereze și să fermenteze timp de 18—20 de zile. Strecoari apoi întregul conținut al damigenei printr-un tifon și lași să se limpezească, după care îl pui la sticle. Lichidul obținut este o excelentă băutură tonică, avînd gustul celui mai bun vin spumos. Îl bei la masă cu multă plăcere și fără teama de a-ți face rău la ficat. Dimpotrivă, vitamina C pe care o conține îl dă calități curative.

— Dacă e așa de bun, de ce trebuie să te limitezi la 5 kg?

— Nu trebuie să faci prea mult odată, fiindcă nu se conservă în condițiile instalațiilor gospodărești simple decît 10—15 zile. Am făcut exemplificarea cantităților raportată la 5 kg, pentru că atît îmi ajunge mie, fără să-și altereze gustul. Între timp pun altă cantitate similară la macerat și am băutura întotdeauna proaspătă.

— Și chiar dacă-ți rămîne ceva din cel vechi, probabil că-l lași să se facă oțet — am presupus eu.

— Nu — mi-a replicat sfătuitoarea. Oțetul nu se obține astfel, ci adăugînd în kg de apă la drojdia rămasă după strecurare și lăsînd alte 15—20 de zile să fermenteze. Te asigur însă că oțetul acesta este mult mai plăcut la salate, decît oricare altul. Și mult mai bogat în vitamine, bineînțeles.

Curiozitatea m-a făcut să încerc rețetele recomandate. Ei bine, vă sfătuiesc să încercați și d-voastră, dragi cititori, și n-o să regretați.

JOSIANA

SFATURI practice

VINUL ȘI OȚETUL DIN MĂCIEȘE

Cînd vezi în tren un om transportînd un coș cu mere, cu prune, cu struguri sau cu alte fructe obișnuite, nu-i dai nici o atenție, dar cînd îl vezi cu cogogeamite ruc-sac-ul plin cu măcieșe, nu te poți abține să nu întrebîi ce are de gînd să facă cu ele. Așa mi s-a întîmplat și mie anul trecut, pe cînd veneam de la Govora spre București, în tovărășia unei călătore care transporta o asemenea neobișnuită recoltă.

— Se vede că nu știți cîte vitamine conțin aceste măcieșe — a răspuns ea, aflîndu-mi nedumerirea. În special sînt extrem de bogate în vitamina C.

— Ei și? — am ripostat eu — vitamina C poți să și-o procuri și de la farmacie, dacă ai nevoie de ea.

— Întîi că o de preferat s-o obținem pe cale naturală — mi-a explicat — și-apoi vinul și oțetul pe care îl prepari din aceste măcieșe sînt neîntrecute la gust.

— Vin și oțet? — am făcut eu, mirat — știam că se poate face numai un ceai din ele, sau mai bine zis o infuzie.

— Și ceaiul e foarte bun, dar încercă odată vin și oțet și n-ai să mai renunți la ele. Să vezi cum o să-ți faci provizie de măcieșe pentru tot anul, ca și mine.

— Poți să-mi spui și mie rețeta?

— Cu multă plăcere. Iată, pentru vin, cîntărești o jumătate kilogram de măcieșe, le zdrobești și le pui într-o damigeană cu 5 kg de apă, la care adaugi 1.250—1.500 kg de zahăr și 60 gr drojdie de bere. Lași acest amestec

In timpul verii

PURTAȚI ÎNCĂLTĂMINTE
CIT MAI USOARA
MAGAZINELE COMERȚULUI
DE STAT AU PUS ÎN
VÎNZARE NOI SORTIMENTE

de

ÎNCĂLTĂMINTE

cu

FETE TEXTILE

De vînzare la toate magazinele de specialitate ale comerțului de stat

Pentru
SEZONUL de VARĂ

Cumpărați pentru copiii dv.
confecții gata din țesături
de bumbac.

SORTIMENTE NOI DE:

rochite,
pantaloni de joc,
pantaloni scurți
și șorțulețe

Au tot puse în vînzare la toate
magazinele de specialitate ale
comerțului de stat.

Consumați noile sortimente

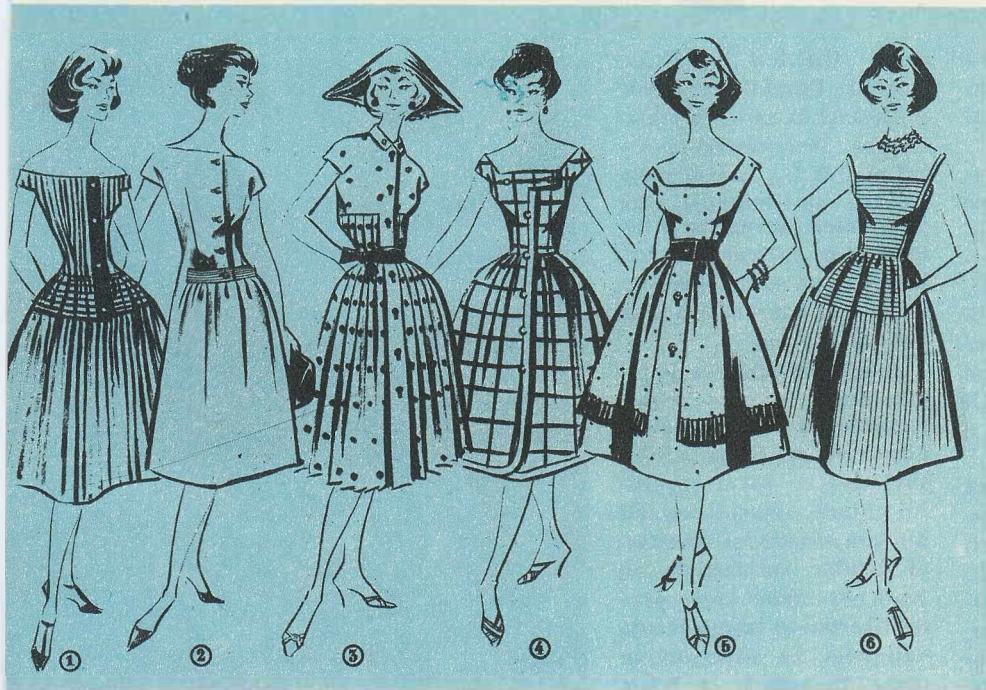
de

Vinuri

De vînzare la toate magazinele alimentare și în unitățile de alimentație publică.

Citeva idei pentru **ROCHII DE BUMBAC**

Desene de MARTHA VIDA

- 1) Din țesătură în dungli, o rochie tinerească, croită „pe lung”. În față se butonează pe o fentă formată din dungli adunate, ce întretăie banta încrustată în fustă de la talie în jos, cu dungli așezate pe lat.
- 2) Rochie din olandă, croită „princesse”. În față începând de la decolteul drept, se încheie cu nasturi de sidex până la banta tighelată, care imită o gaită, prinzând creșturile fustei.
- 3) O rochie cu buline, plisată, începând de la jumătatea corsajului. Se încheie până jos cu nasturi.
- 4) Din material în carouri, această rochie ce are ca garnitură o fentă uni în față (încheiată cu nasturi) ce se continuă de jur împrejurul tivului.
- 5) Alt model pentru un material în buline. Corsajul decolat în pătrat. Croiala fustei este marcată cu franjurile ce o țivesc.
- 6) Rochie în dungli cu un original joc de linii.

SOLUȚIA PROBLEMEI DE ȘAH

de J. MORAVEC

Poziția (Alb: Rc3, Db1, Tf7, Tg7, Nf3, Pe4. Negru: Re5, Db8, Nc8, Cb7, Cf8, Pp. a7, b6, c4, g5, h5, h4. Mat în 3 mutări). E greu de bănuț că în această problemă piesa principală a albului este tocmai pionul e4 și totuși el este acela care dă mat în principalele variante. Soluția este: 1. Db1-g1! (amenință 2. Dd4+Re6 3. Dd5 mat) după care survin următoarele variante principale: 1...Ce6 (apără punctul d4 dar întrerupe diagonala nebunului c8) 2. Tf5+Rd6 3.e5 mat; 1... Re6 2. Te7+Rd6 3.e5 mat; 1...Nf5 2. Dh2+Re6 3.e: f5 mat.

Confecționii DE VARĂ
PENTRU FEMEI

la magazinele de specialitate
ale COOPERATIVELOR DE CONSUM.

De vorbă cu medicul

URTICARIA

Nu este cum s-ar crede o boală localizată la nivelul pielii, ci este exteriorizarea la acest nivel a unor tulburări survenite în organism. Ea reprezintă o reacție deosebită a acestuia la diverse substanțe (alergene) cu care vine în contact; nekolerindu-le, organismul produce cotrasubstanțe, anticorpi; reacția deosebită dintre alergen și anticorpi produce urticaria.

Este evident că în apariția bolii un important rol favorizant îl are starea de slăbiciune și de reactivitate deosebită a individului, determinată de diferite cauze (boli, infecții).

Factorii (sau substanțele) care, intervenind pe acest fond slăbit, declanșează accesul de urticarie, sînt foarte numeroși. Ca factori externi putem cita: frigul, căldura, razele solare, anumite substanțe chimice, vopseluri, piei, blănuri, cauciuc, plante, insecte, microbi, polenul etc. Uneori substanțele (alergene) sînt introduse în organism o dată cu unele alimente ca: vinatul, carnea conservată, raclii, unele legume, căpsunile, ouăle, brînzeturile fermentate etc. În sfîrșit, urticaria poate fi produsă uneori și de unele medicamente după cum, cîteodată, alergenele care produc boala iau naștere chiar în corp, din cauza unei proaste funcționări digestive, hepatice.

Cum se manifestă urticaria? Ea începe cu o mîncărime ușoară, după care, la cîteva minute, apare o pată roșie. Aceasta

crește repede în relief, luînd aspectul unei blînde de culoare albă, în jurul căreia se află o zonă roșie, inflamatorie. Mîncărimea (pruritul) se accentuează, făcîndu-l pe bolnav să se scarpine pînă la ruperea pielii. Erupția nu este de obicei localizată, ci apare concomitent sau în pusee succesive, în mai multe regiuni: membre inferioare, abdomen, torace, obraz. Cînd erupția este generalizată și cu fenomene inflamatorii mari, bolnavul are temperatură, dureri articulare, dureri de cap, ganglionii inflamați.

Tratamentul constă în primul rînd în îndepărtarea cauzei care a produs boala, precum și în tratarea bolilor care predispun la urticarie. Accesul de urticarie se tratează cu: adrenalină (1/4-1 mgr, injectată subcutanat), Fernergan (1-3 pastile pe zi), Cortizon (200 mgr pe zi). Se asociază: hiposulfid de sodiu (o fiolă injectată foarte încet, intravenos), clorură de calciu (injectată la fel), cantități mari de vitamina C. Pentru calmarea pruritului se pot folosi extern: alcool mentolat 1% sau talc mentolat, precum și băi calde de țăriță sau cu scroabeală, și comprese calde.

În urticaria cronică, recidivantă, se recomandă preparatele cu sulf (Magno-sulfid, 2-3 lingurițe, sau 2-3 pastile pe zi), cura de apă minerală la Govora, Olănești, vitamina C,

în cantitate mare, bromuri (Secdonal 3-4 lingurițe pe zi) sau luminal.

Regimul alimentar în urticarie trebuie să fie netoxic, ușor de digerat și să excludă conservele. Foarte importante sînt: îndepărtarea cauzelor predispozante, asanarea focarelor de infecție și tratarea insuficienței hepatice.

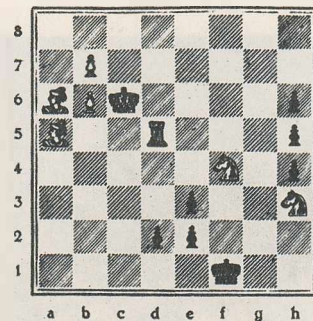
În ce privește tratamentul medicamentos el va fi administrat după indicația medicului, de la caz la caz.

ȘAH-ȘAH-ȘAH-ȘAH

PROBLEMĂ

de
V. PACHMAN

Premiul II la concursul revistei „Ceskoslovensky Sach”

Mat în 3 mutări

(Alb: Rc6, Td5, Na6, Na5, Cf4, Ch3, Dc, b6, b7.
Negru: Rf1, Pp. d2, e2, e3, h4, h5, h6)

APE MINERALE

Un pahar de apă minerală, un izvor de sănătate!

Cereți la magazinele de specialitate ape minerale de masă și medicinale.

Afară cu agresorii!

Un uriaș val de indignare și minie s-a ridicat, în lumea întreagă, la vestea criminalității agresivității americane și englezilor împotriva Libanului și Iordaniei. „Intervenția S.U.A. constituie atentatul cel mai josnic la libertatea și dreptul popoarelor la autodeterminare, de după cel de al doilea război mondial” — scrie un ziar finlandez. Într-adevăr, nerușinarea cu care agresorii americani și englezi, neamenințați de nimeni și de nimic, au cotoșit Libanul și Iordania iubitoare de libertate, aflate la mii de kilometri de S.U.A. și Anglia, într-oarecândă limită. Cu mantalele încă îmbibate de fumul orașelor coreene și de singele a nenumărați oameni nevinovați, incendiarii au debarcat pe pământul Libanului și Iordaniei, hotărâți să treacă prin foc casele și copacii, să ucidă copiii, să sugrume lupta pentru libertate și independență a popoarelor arabe.

În toate țările lumii răsună astăzi milioane și milioane de glasuri, condam-

nând agresiunea, ținându-i pe agresori la stîlpul infamiei. Într-un mesaj adresat președintelui Eisenhower, premierul Nehru a cerut retragerea trupelor americane din Liban. Chiar și numeroși oameni politici burghezi din țările imperialiste, conștienți că pacea se află în primejdie, au apreciat cu luciditate situația, cerind și ei încetarea agresiunii și retragerea imediată a agresorilor.

În zile de primejdioasă încordare a situației internaționale, cînd oamenii simpli așteptau cu justificată îngrijorare știrile despre evoluția evenimentelor, propunerile făcute de președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., N.S. Hrușciov, în scrisoarea adresată președintelui Eisenhower, au răsunat ca un luminos mesaj de încredere și de speranță. Făcînd apel la simțul de răspundere al conducătorilor occidentali, N.S. Hrușciov i-a chemat, „nu de pe poziții de intimidare, ci de pe pozițiile rațiunii” să participe la o conferință a șefilor guver-

nelor U.R.S.S., S.U.A., Angliei, Franței și Indiei, conferință la care, cu participarea secretarului general al O.N.U., să „se caute soluții, sprijinindu-se nu pe aștirea pasiunilor militare, ci pe rațiune și calm, pentru a se exclude războiul și a se asigura pacea în întreaga lume!”

Alături de oamenii simpli din Tokio, Buenos Aires, Calcutta, Roma, unindu-și glasul cu cel al poporului sovietic și cu cel al poporului chinez, oamenii muncii din țara noastră își manifestă deplină solidaritate cu lupta popoarelor arabe pentru libertate și independență națională. La mitinguri, în orașe, în sate și în întreprinderi sau în cadrul unor manifestații de protest în fața legațiilor americane și engleze, zeci de mii de cetățeni ai patriei noastre își arată dreapta indignare față de mirșava agresiune. Imperialiștii americani și englezi nu vor reuși să sugrume voința de pace a popoarelor! Această voință va triumfa!

Oamenii muncii din Pekin demonstrează cerînd încetarea agresiunii imperialiste în Liban și Iordania.

Trupe engleze din Cipru îmbarcîndu-se pe avioane spre trimise să apere petrolul trusturilor britanice în Iordania.

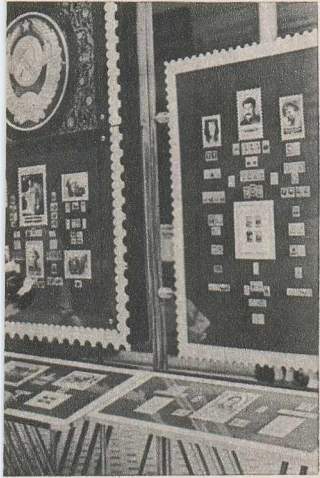

Londra. Clădirea din Downing Street 10. Cabinetul britanic e în ședință. Afară, mulțimea așteaptă cu încordare să afle poziția guvernului englez față de propunerile Uniunii Sovietice.

În fața legației americane din București mii de oameni ai muncii condamnă pe agresorii imperialiști, cerîndu-le să pună capăt samavolniciei intervenției în Orientul arab.

ÎN JURUL GLOBULUI

OSTA CENTRALĂ DIN MOSCOVA ură de o mare afluență de vizitatori la expoziția filatelică, care cu cele mai interesante timbre so-

GE... COMESTIBILE. În provincia subtropicală Fukien din R.P. Chineză, a început recoltarea pe scară largă a unor specii de plante marine cunoscute: algele comestibile. Ele constituie pentru gurmanzii o adevărată atracție.

POPULARITATE PIERDUTĂ... Cu ajutorul unui megafon lordul Hisham încearcă să recomande candidatul conservator Ronald Heston, în cadrul unui miting electoral, desfășurat recent la Northampton (Anglia). Aceasta pentru a evita protestele zgomotoase ale studenților, care nu se prea arată în față de perspectiva unui nou guvern conservator, lucru de altfel vedut de ultimele succese în alegeri ale partidului respectiv. De ce se vede că un megafon nu poate repara ceea ce a stricat o politică lipsită de popularitate...

PICTORUL CEHO-SLOVAC MAX SVABINSKY, a cărui viață este indisolubil legată de dezvoltarea artei plastice a patriei sale din ultimele decenii, va implini în curând venerabila vîrstă de 85 de ani. Aceasta este cea mai recentă fotografie a maestrului, care-l înfățișează pictînd portretul poetului ceh Frantisek Hrubin, cu care inaugurează o galerie de figuri eminente, ale vieții culturale a Cehoslovaciei.

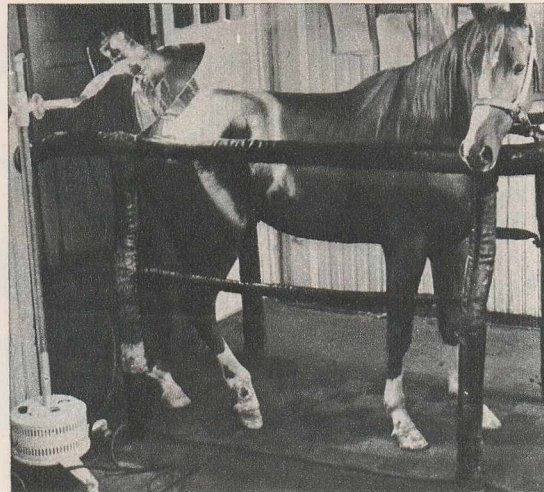

"ELIBERAREA" se intitulează piesa scriitorului polonez Stanislaw Wyspianski, reprezentată pe scena Teatrului Național din Varșovia. În fotografie, o scenă din actul al III-lea al piesei.

CINE ȘTIE... VIZITEAZĂ U.R.S.S. Răspunzînd corect la un concurs organizat la Torino, avînd ca temă istoria și literatura rusă, studenta italiană Emilia Sarogni a cîștigat un frumos premiu datorită cărui va întreprinde o excursie în Uniunea Sovietică.

RISCURILE MESERIEI. Autoritățile vestgermane folosesc metode dintre cele mai "originale" pentru pregătirea poliștilor. Iată, de pildă, peste ce fel de obstacol sînt puși să sară caii poliștilor din Mannheim. Că "obstacolul" viu își riscă sănătatea sau chiar viața, aceasta nu are prea multă importanță: în R.F.G. se găsesc poliștii pe toate drumurile...

SANATORIU... CABALIN. La hipodromul din capitala Uniunii Sovietice, caii de curse primesc o îngrijire medicală foarte atentă.

DIN STUF ȘI TRESTIE. În R.S.S. Kazahă există mari întinderi de stuf și trestie, plante foarte utile ca materiale de construcție și pentru fabricarea celulozei. În fotografie: recoltarea mecanizată a stufului în regiunea Alma-Ata.

EVOCAREA UNEI ACTRICE: De curînd a murit, complet uitată, o fostă celebritate a filmului mut, Mary Pickford. Cu acest prilej, pe ecranele unor cinecluburi moscovite a rulat un film mut, realizat în 1925, cu ocazia vizitei pe care a făcut-o în Uniunea Sovietică actrița, însoțită de soțul ei, Douglas Fairbanks. În film, comedia de scurt metraj intitulată "Sărutul Mary-ei Pickford", partener al vedetei era tînărul — pe atunci — Igor Ilinski, popularul artist de astăzi.

CLASICI ECRANIZAȚI: În vara aceasta, pe patru platurile de filmare din Europa vor fi realizate filme inspirate din celebre lucrări ale unor mari poeți ai omenirii: Shakespeare, Pușkin și Goethe. Astfel, Laurence Olivier va regiza și interpreta "Macbeth", în care rolul lady-ei Macbeth îl deține soția sa, Vivian Leigh; nuvela lui Pușkin "Fata căpitanului" este ecranizată concomitent de sovieticul V. Kaplunovski și italianul Alberto Lattuada; iar regizorul german Wilhelm Staudte lucrează la definitivarea scenariului unei noi ecranizări a lui "Faust", care va avea pe Maria Schell în rolul Margaretei.

ROLUL LUI LENIN VA AVEA UN NOU INTERPRET: Se știe că redarea chipului și personalității marelui Lenin pe ecran a fost întotdeauna o piatră de încercare pentru actori. Regretatul Sciukin, apoi Maxim Strauh, Boris Smirnov și în ultima vreme actorii N. Plotnikov, K. Muffke și M. Kondratiev au înfățișat figura lui Lenin în diferite filme. În curînd spectatorii vor avea prilejul să cunoască un nou interpret, pe G. Iucenkov, care deține rolul lui Vladimir Ilici în noul film "Adevărul", după piesa lui Korneiciuk, film realizat la Kiev de regizorii Dobrovoski și Smaruk.

UTOPORTRETUL LUI GOYA: Sub acest titlu intenționează scenaristul american Albert Levin să realizeze un film închinat vieții și creației pictorului spaniol. Regizorul al vîitoare producții va fi Henry Koster, iar rolul titular va fi deținut de Antony Franciosa.

NU DOAR PENTRU CEI MICI: În studiourile "Mosfilm" se dau ultimele ture de manevră ale unui basm în culori, "Motanul încălțat", pe un scenariu scris de cunoscutul poet Serghei Mihalkov. Actrița M. Barabanova, care interpretează rolul poezăului motan, a declarat ziaristilor că acest film va încînta deopotrivă și pe copii și pe părinți.

UN AVION TU 104 este în centrul acțiunii noii coproducții sovieto-cehoslovace "Duminică minunată", film muzical în culori, realizat de regizorii Iuri Gurin și Zdenek Duba. Pentru acest film, compozitorul Lepin a scris cîteva melodii inspirate, dintre care una va fi cîntată de popularul actor Mark Bernes.

LA ULTIMUL FESTIVAL UNIONAL, care a avut loc la sfîrșitul lunii iunie la Moscova, studiourile din Tașkent au prezentat filmul în culori "Avicena", închinat vieții marelui medic, filozof și matematician, fiu al poporului uzbek. Regia filmului aparține lui K. Iarmatov.

DACTIA: București, Piața Scintei. Căsuța Poștală 3507 of. 33. Tel. 7.60.10 Int. 1744. **ABONAMENTE** la toate zilele poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții. **PREȚUL ABONAMENTELOR:** 3 luni: 26 lei; 6 luni: 52 lei; un an: 104 lei.

Prezentarea grafică: Ion Vulpescu și Dan Birlădeanu. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scintei „I. V. Stalin”.

**DATI-MI FRUCTE
ȘI LEGUME MULTE
ȘI BINE SPĂLATE!**